

πολιτιστική αναζήτηση

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αγαπητοί συνάδελφοί,

Σας καλωσορίζουμε στο νέο τεύχος της Πολιτιστικής Αναζήτησης. Εκτός από τη γνώριμη έντυπη μορφή του περιοδικού μας, η ηλεκτρονική έκδοσή του είναι πλέον διαθέσιμη και σε pdf, μέσω του νέου site, www.rokeater.gr, όπου μπορείτε να διαβάσετε όλα τα τεύχη εύκολα και γρήγορα, στο laptop, στο tablet και στο i-phone σας. Η τεχνολογία στην υπηρεσία του πολιτισμού.

Πολιτισμός χωρίς πνεύμα δεν νοείται. Γι' αυτό αρχίζουμε με την παρουσίαση της εκδήλωσης προς τιμή του αξέχαστου Τάσου Λειβαδίτη. Μια συνδιοργάνωση του Συλλόγου Εργαζομένων ΑΤΕ-Πειραιώς και του πο.κ.ε.α.ε.π., που συγκέντρωσε το ειλικρινές ενδιαφέρον και την αγάπη όσων παρευρέθηκαν για να τιμήσουν τη μνήμη του μεγάλου ποιητή. Σε μια εποχή, όπου τα μεγέθη έχουν εξόχως χαμηλώσει, ο Λειβαδίτης στέκει ψηλότερα από ποτέ. Λέγεται ότι μόνος αληθινός κριτής των δημιουργών είναι ο χρόνος. Και στον Λειβαδίτη ο χρόνος έδωσε όχι μόνο αναγνώριση, αλλά και αγάπη.

Αγάπη για πρόσωπα αλλά και μέρη. Κρατώντας τις συναρπαστικότερες στιγμές που βιώσαμε σε Περού, Λονδίνο και Προβηγκία, καταγράφουμε τις δυνατές ταξιδιωτικές εμπειρίες μας στο εξωτερικό, σε τρία χωριστά αφιερώματα, για τα μέλη του πο.κ.ε.α.ε.π. Με τα χαμόγελα των συναδέλφων μας να δεσπόζουν σε επιλεγμένα καρέ ανάμεσα σε πολλά κλικ, διεισδύουμε σε ξένους προορισμούς, μαθαίνουμε άλλες κουλτούρες και επιβεβαιώνουμε ότι το ταξίδι είναι τελικά ουσία ζωής.

Το δικό της, όμως, μοναδικό ταξίδι ζωής μάς διδάσκει και η σπουδαία καρδιοχειρουργός, Φανή Χρονίδου, που με μεγάλο ψυχής, εγχείρησε αφιλοκερδώς στο Ωνάσειο, στην πλέον κρίσιμη στιγμή του, τον σύζυγο της αγαπητής τέως συναδέλφου, Μαρίας Παπανικολάου. Μια τέτοια γυναικεία προσωπικότητα, μοναδικού πνευματικού και ηθικού διαμετρήματος, θέλησε το πο.κ.ε.α.ε.π. να αναδείξει μέσα από την ενδιαφέρουσα συνέντευξη που η γιατρός μάς παραχώρησε και αποτυπώνουμε στις σελίδες του περιοδικού.

Παράλληλα, θελήσαμε να προβάλλουμε και μερικές ακόμα ιδιαίτερες διοργανώσεις του Πολιτιστικού μας Κέντρου, όπως τη διπλή επιμορφωτική επίσκεψη-ξενάγηση στο Μέγαρο της Βουλής, την αξέχαστη μονοήμερη εξόρμησή μας στον ποταμό Λάδωνα για rafting και την τρίτη κατά σειρά ομαδική έκθεση του μαθήματος ζωγραφικής πο.κ.ε.α.ε.π. Πεποίθηση και κοινός μας στόχος να πολλαπλασιάζουμε διαρκώς τις δράσεις μας, αναζητώντας νέα μονοπάτια έκφρασης και καλώντας σας να συσπειρωθούμε πολιτιστικά σε κρίσιμους καιρούς για την ίδια την ύπαρξή μας.

Στην Ελλάδα που μαστίζεται από την κρίση, εμείς ως πο.κ.ε.α.ε.π. προσπαθούμε με όσες δυνάμεις μας δίνετε εσείς μέσω της πολύτιμης συνδρομής σας, να σας προσφέρουμε ανταποδοτικά όσα περισσότερα μπορούμε είτε μέσω του περιοδικού μας που αποτελεί κορωνίδα του πολιτιστικού μας έργου είτε μέσω των δράσεών μας.

Ευχόμαστε το νέο τεύχος της Πολιτιστικής Αναζήτησης που κρατάτε στα χέρια σας να σας μεταδώσει τα ίδια συναισθήματα χαράς που και οι ίδιοι νιώσαμε γράφοντας. Άλλωστε, τα σημαντικότερα πράγματα στη ζωή είναι οι μικρές ευχαρίστες στιγμές, που μας μαθαίνουν πράγματα για εμάς και τον κόσμο γύρω μας, εξελίσσοντάς μας σε καλύτερους ανθρώπους.

Καλή ανάγνωση σε όλες και όλους!

Βασιλική Μελέτη

πολιτιστική αναζήτηση

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Εκδότρια

Βασιλική Μελέτη
E-mail: vmeleti@yahoo.gr
Κάνιγγος 23, Τ.Κ. 106 77, Αθήνα

Συντακτική Ομάδα

Τζένη Λιαρομάτη
Βασιλική Μελέτη
Πάρης Παρασκευόπουλος
Μάρα Χαντζάκου

Στο τεύχος αυτό συνεργάστηκαν

Γιάννης Δρακάκης
Έλενα Κουρνέτα
Βασιλική Μελέτη
Ελένη Μόκου
Πάρης Παρασκευόπουλος
Φωτεινή Πούλια
Ελένη Στασινοπούλου
Ηρώ Φίλη
Απόστολος Φωτιάδης
Μάρα Χαντζάκου

Επιμέλεια – Παραγωγή

DOT REPRO AE
Ανδρομάχης 51, Τ.Κ. 176 71, Καλλιθέα
Τηλ: 210 95 82 566
Φαξ: 210 95 90 908
E-mail: dot@dotrepro.gr
www.dotgroup.gr

Σχεδιασμός Έκδοσης

DOT REPRO AE
Φανή Βεργίτσου

- Επιτρέπεται η αναδημοσίευση άρθρων ή άλλων κειμένων, με απλή αναφορά στην πηγή (συγγραφέα και πολιτιστική αναζήτηση).
- Δημοσιεύσεις, πληροφορίες και αλληλογραφία στην "ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ" Κάνιγγος 23, Τ.Κ. 106 77, Αθήνα
- Οι απόψεις των συνεργατών μας δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη και την άποψη του περιοδικού.
- Παρακαλούμε τα κείμενα που αποστέλλονται στο περιοδικό για δημοσίευση να είναι σε ηλεκτρονική μορφή και να μην υπερβαίνουν τις 4 σελίδες.

Το περιοδικό διανέμεται στα μέλη του πο.κ.ε.α.ε.π. δωρεάν

Ετήσιες συνδρομές

Ιδιώτες	24€
Τράπεζες, Οργανισμοί, Ν.Π.Δ.Δ. κ.τ.λ	20€
Φοιτητές, μαθητές	5€

Πρόσκληση

προς τα μέλη μας που ζουν
εκτός Αθήνας και Θεσσαλονίκης:

Συνάδελφοι,

ζητάμε τη βοήθειά σας για τη διοργάνωση εκδηλώσεων εκτός των δύο μεγάλων αστικών κέντρων. Επιθυμούμε να μας ενημερώνετε για ενδιαφέροντα πολιτιστικά δρώμενα που συμβαίνουν στην περιοχή σας, και εμείς να συμβάλλουμε με όποιο τρόπο μπορούμε.

Θα θέλαμε να είστε ο σύνδεσμός μας στον τόπο σας και μαζί να πραγματοποιούμε δράσεις που θα μας αναβαθμίζουν πολιτιστικά και θα ισχυροποιούν τους δεσμούς μας.

Επικοινωνήστε με:

Μάρα Χαντζάκου

Πρόεδρο πο.κ.ε.α.ε.π.
chantzakoum@gmail.com

Βασιλική Μελέτη

Γραμματέα Εφ. Εκδόσεων, Τύπου και Δημοσιότητας
vmeleti@yahoo.gr

Ηρώ Φίλη

Γραμματέα Εφ. Πολιτιστικών Θεμάτων και Εκδηλώσεων
iro.fili@yahoo.gr

Μαρία Μυλωνά

Γραμματέα Εφ. Πολιτιστικών Δρ/των Θεσσαλονίκης
milonamaria@yahoo.com

Πίνακας εξωφύλλου:
Οδός Κλεψύδρας, Πλάκα
Ελαιογραφία σε καμβά
του Γιάννη Μπλήνα

4-9

αφιέρωμα
ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

10-11

ταξιδεύοντας
ΠΕΡΟΥ - ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ...

12-13

πριν brEXit
Χριστούγεννα στο ΛΟΝΔΙΝΟ

14-15

ξενάγηση
Επίσκεψη στη ΒΟΥΛΗ

16-21

οδοιπορικό
Ταξίδι - ΠΡΟΒΗΓΚΙΑ

22-25

προσωπικότητα
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ - Φανή Χρονίδου

26-27

εξορμήσεις
Εμπειρία...RAFTING!

28-29

μουσική
CD ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ Απόστολος Φωτιάδης

30-31

event
GO KART

32-33

ελεύθερο βήμα
Δίληγμα - ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ

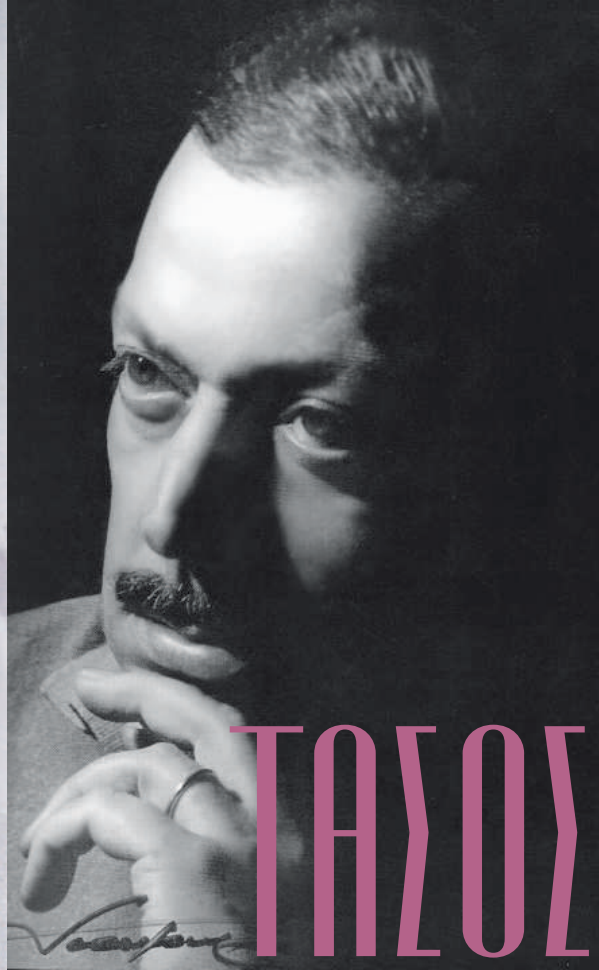
34

καλλιτεχνικά
ΕΚΘΕΣΗ Ζωγραφικής

35

έγιναν επίσης
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ σε Αθήνα & Θεσ/κη

Η μάχη
Καμία φορά τα βράδια, ιδιαίτερα όταν
έχεις, ο νύκτα σου ταξιδεύει. — από εκείνα στα
μυαλά σου χρόνια. Και τότε θεωρείται ο
βραχίονας του βορρά. Φορτώνει για ταξίδια.
— στην πραγματικότητα και για ταξίδια μακριά.
— πούσκαρε μαζί του. Άλλα όταν μετά το πλύσιμο
— έκανε ή κτίσμα σου χάρακα (για χάρα της
— της) έταξε να. Διαφορετικό — για μεζωτό
— στην και σοβαρή, αν και έκανε να σοβα
— σκεφτόσε να έχεις άφρατα, να να πανταφάρε
— πάντα ότι σου βάζει ή ρουτίνα δεν είναι
— όπως ή όνειρο, νοσταλγία ή περιβαλλον
— άλλα για άλλα διακοσμή.

ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

Ο Τάσος Λειβαδίτης γεννήθηκε στις 20 Απριλίου 1922 και πέρασε τα παιδικά του χρόνια στο Μεταξουργείο. Ανέμελα και ευτυχισμένα χρόνια, καθώς η οικονομική άνεση του πατέρα επέτρεπε να έχουν στο σπίτι υπηρεσία και δασκάλους μουσικής. Ο ίδιος έπαιζε πιάνο και βιολί, όπως και τα αδελφια του. Είχε τέσσερα μεγαλύτερα αδελφια, τον Αλέκο, γνωστό ηθοποιό του θεάτρου και του κινηματογράφου, τον Μίμη, μουσικό της Λυρικής, τη Χρυσάφενια και τον ετεροθαλή Κωνσταντίνο, από τον πρώτο γάμο της μητέρας του.

Το 1940 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, αλλά δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του, εξαιτίας της Κατοχής και της στράτευσης του στην ΕΠΟΝ. Την ίδια περίοδο πέθανε κατεστραμμένος οικονομικά ο πατέρας του.

Το 1946 παντρεύτηκε τη Μαρία Στούπα, παιδική του φίλη και πολυτιμή σύντροφος σε ολόκληρη τη ζωή του, με την οποία απέκτησαν μία κόρη, τη Βάσω.

Το 1951, ενώ ο ποιητής ήταν εξόριστος στη Μακρόνησο, πέθανε η μητέρα του. Την ίδια χρονιά δημοσίευσε το πρώτο του ποίημα, «Το τραγούδι του Χατζηδημήτρη», στο περιοδικό «Ελεύθερα Γράμματα», ενώ κείμενά του δημοσίευσε στη συνέχεια και στη «Νέα Εστία».

Το διάστημα 1948-1952 εκτοπίζεται στον Μούδρο, στον Άν Στράτη και στη Μακρόνησο,

μαζί με άλλους αριστερούς καλλιτέχνες και διανοούμενους. Επιστρέφοντας, εκδίδει δύο συλλογές, «Μάχη στην άκρη της νύχτας» και «Αυτό το αστέρι ανήκει σε όλους μας», οι οποίες αποτυπώνουν με σκληρό ρεαλισμό τις συνθήκες που επικρατούσαν στα στρατόπεδα εξορίας. Όλη η πρώτη ποιητική του περίοδος, η περίοδος της στράτευσης, όπως έχει χαρακτηριστεί, είναι εμποτισμένη από την αγωνιστικότητα του εξόριστου που δεν διαπραγματεύεται, με κανένα τίμημα, τις ιδέες του.

Το 1954 αρχίζει η συνεργασία του με την εφημερίδα «Αυγή», στην οποία γράφει κριτική ποίησης. Το 1967 η συνεργασία αυτή διακόπτεται για να συνεχιστεί μετά το 1974, έως το 1980. Το 1955 οδηγείται σε δίκη στο Πενταμελές Εφετείο για την ποιητική συλλογή του «Φυσάει στα σταυροδρόμια του κόσμου». Αιτία το φιλειρηνικό της περιεχόμενο. Πλήθος κόσμου, και ανάμεσά τους πολλή προσωπικότητες των γραμμάτων, παρακολούθησαν αυτή την πνευματική δίκη, όπου ο ποιητής μετέτρεψε το εδύλιο σε βήμα, απ' όπου διατύπωσε την ουσία και το σκοπό της τέχνης του. Συγκίνησε, όχι μόνο το ακροατήριο, αλλά και

Μετά τη δικτατορία, πέρασε από τις συνθέσεις σε ποιήματα ολιγόστιχα και επεξεργάστηκε μια προσωπική μυθολογία, κορυφαία έκφραση της οποίας είναι η συλλογή του «Βιολέτες για μια εποχή» (1986), που θεωρήθηκε το κύκνειο άσμα του. Μετά το θάνατό του εκδόθηκαν χειρόγραφα ανέκδοτα ποιήματά του με τον τίτλο «Χειρόγραφα του Φθινοπώρου».

Ο Τάσος Λειβαδίτης πέθανε στην Αθήνα, στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο, στις 30 Οκτωβρίου 1988, από ανεύρυσμα κοιλιακής αορτής. Τον τάφο του στο Α' Νεκροταφείο κοσμεί ένα κομμάτι λευκό μάρμαρο σε σχήμα παπύρου που πάνω του έχουν σκαλιστεί οι παρήγοροι στίχοι του:

Πρόλογος στην αιωνιότητα:
Κάποτε θα ξανάρθω. Είμαι ο μόνος κληρονόμος. Κ' η κατοικία μου είναι παντού όπου κοιτώ.

Τα ποιήματά του μεταφράστηκαν στα ρωσικά, σερβικά, ουγγρικά, σουηδικά, ιταλικά, γαλλικά, αλβανικά, βουλγαρικά, κινεζικά και αγγλικά.

Στίχοι του μελοποιήθηκαν από τον Μίκη Θεοδωράκη, τον Μάνο Λοΐζο, τον Γιώργο Τσαγκάρη, τον Μιχάλη Γρηγορίου, το συγκρότημα Όναρ κ.ά. Τιμήθηκε με το πρώτο βραβείο ποίησης στο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεολαίας στη Βαρσοβία (1953, για τη συλλογή του «Φυσάει στα σταυροδρόμια του κόσμου»), το πρώτο βραβείο ποίησης του Δήμου Αθηναίων (1957, για τη συλλογή του «Συμφωνία αρ. Ι»), το Β' Κρατικό Βραβείο Ποίησης (1976, για τη συλλογή «Βιολί για μονόχειρα») και το Α' Κρατικό Βραβείο Ποίησης (1979, για το «Εγχειρίδιο ευθανασίας»).

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της «Εταιρείας Συγγραφέων».

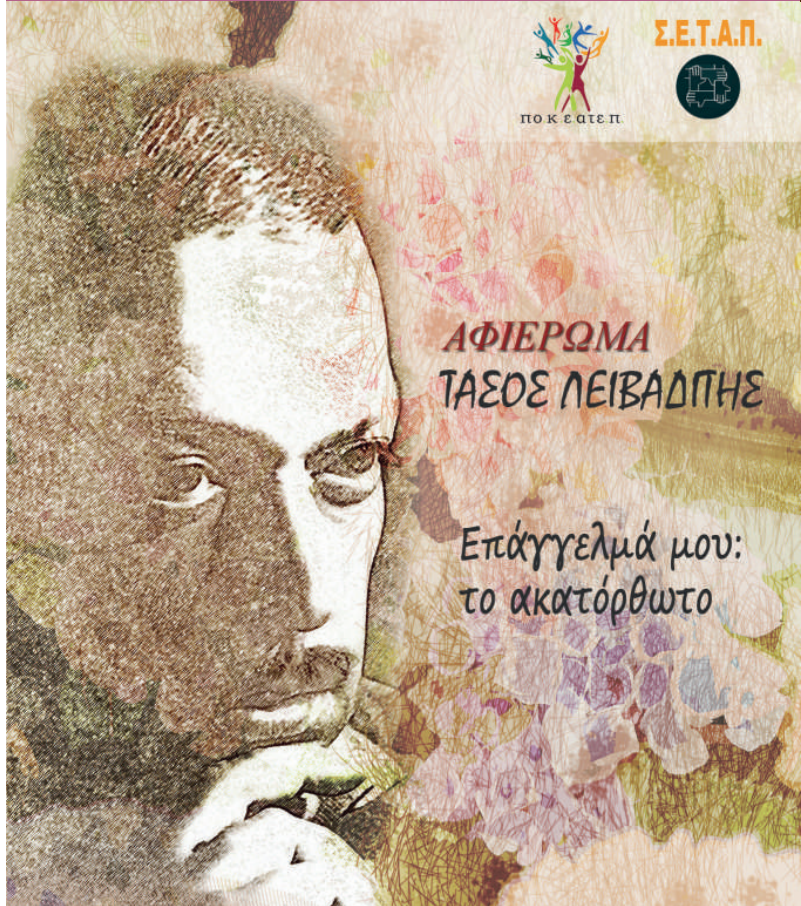
***Πηγή πληροφοριών:**
• ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ «Τραγουδάω, όπως τραγουδάει το ποτάμι», Συγγραφές Γιάννης Κουβαράς, Εκδόσεις Μετρονόμος
• Διαδικτυακά άρθρα από αφιερώματα στον ΙΑΝΟ

της Μάρας Χαντζάκου

Στη μνήμη του Τάσου Λειβαδίτη

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

Επάγγελμά μου:
το ακατόρθωτο

Υπεύθυνες διοργάνωσης: Μ. Χαντζάκου - Γ. Μούλλου
Την Παρασκευή 11 Δεκεμβρίου 2015, στις 8 μ.μ., στην αίθουσα του ΣΕΤΑΠ, Αμερικής 10, 3^{ος} όροφος, σε συνδιοργάνωση με τον ΣΕΤΑΠ, πραγματοποιήθηκε μεγάλη εκδήλωση - αφιέρωμα με τίτλο:

ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ : Επάγγελμά μου: Το ακατόρθωτο.

Περιελάμβανε:

Εναρκτήριο καλωσόρισμα από τους Προέδρους ΣΕΤΑΠ και πο.κ.ε.ατε.π. Στέλιο Μπενετάντο και Μάρα Χαντζάκου.

- Προβολή video με αρχειακό υλικό για τη ζωή και το έργο του ποιητή.
- Απήγγειλε η ηθοποιός **Γιώτα Φέστα**.
- Για τον ποιητή και τον άνθρωπο μίλησαν οι:
Γιάννης Κουβαράς: φιλόλογος, κριτικός ποίησης, ποιητής.
Γιάννης Βάγιας: δικηγόρος, επιστήθιος φίλος του Τάσου Λειβαδίτη.
- Ακούστηκαν μελοποιημένα ποιήματα από τη χορωδία και την ορχήστρα του πο.κ.ε.ατε.π.
- Προσφέρθηκε μπουφές και η βραδιά έκλεισε με μουσικό πρόγραμμα από τους συναδέλφους-μουσικούς:
Τζένη Ντούρου: Τραγούδι, κρουστά, **Χρήστο Βοθακάκη:** Μπουζούκι, τραγούδι, **Μιχάλη Σασσό:** Κιθάρα, τραγούδι. Στο πιάνο: ο μαέστρος **Μιχάλης Παπαπέτρου.** Τραγούδησε η **Ελένη Δημοπούλου.**

Η είσοδος ήταν ελεύθερη. Η εκδήλωση σημείωσε μεγάλη επιτυχία και παρευρέθηκαν τουλάχιστον 180 άτομα.

*Οι φωτογραφίες της εκδήλωσης ανήκουν στη συνάδελφο-μέλος της Εφορείας Μορφωτικών Θεμάτων πο.κ.ε.ατε.π. **Βάγια Τράκα.**

Μια άκρως συγκινητική εκδήλωση-αφιέρωμα, σε κοινή διοργάνωση του **Συλλόγου Εργαζομένων ΑΤΕ-Πειραιώς** και του **πο.κ.ε.ατε.π.**, έγινε προς τιμή του μεγάλου μας ποιητή, Τάσου Λειβαδίτη, με τίτλο «ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ - Επάγγελμά μου: Το ακατόρθωτο». Η περίπτωση λαμπρή και η χαρά μας ακόμα μεγαλύτερη, καθώς και οι ανηπιές του Βάνα και Βίκυ. Τιμή για εμάς αποτέλεσε και η παρουσία της μεγάλης γλύπτριας Ασπασίας Παπαδοπεράκη καθώς και της γνωστής καλλιτέχνιδας Μαρίζας Κωχ.

Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος, θα πρέπει να μπορείς να πεθάνεις ένα οποιοδήποτε πρωινό. Αποβραδís στην απομόνωση θα γράψεις ένα μεγάλο τρυφερό γράμμα στη μάνα σου θα γράψεις στον τοίχο την ημερομηνία, τ' αρχικά του ονόματός σου και μια λέξη: Ειρήνη σα νάγραφες όλη την ιστορία της ζωής σου.

Εκτός από την προβολή video με αρχειακό υλικό για τη ζωή αυτού του υψηλού διαμετρήματος ποιητή, αποσπάσματα από το έργο του απήγγειλε η ηθοποιός Γιώτα Φέστα, ενώ για τον ποιητή και άνθρωπο Λειβαδίτη μίλησαν ο φιλόλογος, κριτικός ποίησης και ποιητής Γιάννης Κουβαράς, καθώς και ο δικηγόρος, αλληά και επιστήθιος φίλος του Τάσου Λειβαδίτη, Γιάννης Βάγιας. Επίσης, ακούστηκαν μελοποιημένα ποιήματα από τη χορωδία και την ορχήστρα του πο.κ.ε.ατε.π. και η βραδιά έκλεισε με ένα ιδιαίτερο μουσικό πρόγραμμα από τους μουσικούς, Τζένη Ντούρου, Χρήστο Βοθακάκη και Μιχάλη Σασσό, με μαέστρο τον Μιχάλη Παπαπέτρου και τραγούδι από την Ελένη Δημοπούλου. Η εκδήλωση σημείωσε μεγάλη επιτυχία καθώς στην εκδήλωση παρευρέθηκαν τουλάχιστον 180 άτομα.

Δύο λόγια για τον ποιητή

Ο Τάσος Λειβαδίτης υπήρξε ταπεινός με όλη τη μεγαλοσύνη της έννοιας, από φιλοσοφικά επιλεγμένη θέση. Οι πικρίες του δεν είχαν να κάνουν με μικροψυχία, αλλά με την επίγνωση της τραγικότητας της ανθρώπινης μοίρας. Οι μελαγχολικοί στίχοι του, που μυρίζουν χρόνο και ανάμνηση, είναι η προσπάθεια του ίδιου να επιβιώσει της απώλειας και της εγκατάλειψης. Ήταν ο παλμογράφος των αδυνάτων και μιλούσε με κύριο δίαυλο μεταφοράς του το συναίσθημα.

Παρά την αστική καταγωγή του, ρίχτηκε στους αγώνες με την αντίσταση και την αριστερά, εξορίστηκε, βίωσε πολιτικές απογοητεύσεις καθώς και την ήττα. Τα σημαντικότερα στοιχεία που εγγράφονται στην ποίηση του Τάσου Λειβαδίτη είναι το επαναστατικό, το ερωτικό, αλληά και η μελαγχολική αισιοδοξία. Ο γερμανικός ρομαντισμός, ο κριτικός ρεαλισμός, ο υπαρξισμός, ο Ρίλκε, ο Ντοστογιέφσκι, ο Μαρξ και πολλοί άλλοι εισβάλλουν στο έργο του Λειβαδίτη και το καθιστούν μια ενεργή αντίφαση, έτοιμη να εκραγεί. Οι μελετητές του συνήθως χωρίζουν σε τρεις περιόδους την ποίηση του Λειβαδίτη, ορίζοντας πρώτη την πολιτικοποιημένη και επική, δεύτερη τη συνειδητοποίηση της ουτοπίας και τρίτη εκείνη της μεταφυσικής αναζήτησης και εσωστρέφειας. Παρόλη την τριχοτόμηση του έργου του, η ποίησή του στο σύνολό της είναι επί της ουσίας πολιτική, γιατί η ίδια του η ζωή συνιστούσε πολιτική στάση.

Το φαινόμενο Τάσος Λειβαδίτης

Στην ομιλία του ο Γιάννης Κουβαράς αποτύπωσε την πεμπουσία της ποιητικής ύπαρξης του Λειβαδίτη στις λιγιστές αράδες που ακουθούν:

Τιμάμε έναν ποιητή, καταθέτοντας λουλούδια από τα δικά του, κόβοντας από τα άφθονα που εγκατέσπειρε η λυρική του φλέβα στο ουράνιο περιβόλι της ποίησης.

Οι εραστές δεν βλέπουν, μόνο αγγίζουν. Μα οι ρώγες των δακτύλων τους είναι τα πελώρια, τα πάντοτε έκπληκτα μάτια του Θεού.

Τιμάμε έναν ποιητή που αυτοαναφλέχθηκε από πόθο για το όραμα της κοινωνικής δικαιοσύνης, που κράτησε αρυτίδωτο το όραμα της νιότης, που ύμνησε τη συντροφικότητα.

Έναν ποιητή που έζησε το τέλος των συλλογικών μύθων, αλλά έστησε ακατάλυτο μνημείο των πεσόντων συντρόφων του.

Τον ποιητή-ενεργό πολίτη που είδε τον εαυτό του σαν ένα ψηφίο μέσα στην παγκόσμια λέξη Λευτεριά, που δεν συγχρωτίστηκε, δεν συναλλάχτηκε με καμιά εξουσία, κοινωνική, πολιτική, κοσμική.

Τιμάμε τον ποιητή που μας έφερε ένα βήμα μπροστά στον Παράδεισο, μου μας έβγαλε στα

Κι όταν ένα παιδί κοιτάει με έκσταση το δειλινό, είναι που αποθηκεύει θλίψεις για το μέλλον.

Κι όταν πεθάνω και δε θάμαι ούτε λίγη σκόνη για μέσα στους δρόμους σας τα βιβλία μου, στέρεα κι απλά θα βρίσκουν πάντοτε μια θέση πάνω στα ξύλινα τραπέζια ανάμεσα στο ψωμί και τα εργαλεία του λαού.

λιβάδια της ανέμελης εδεμικής παιδικής ηλικίας, που ύμνησε τον έρωτα, που πλάτυνε το όνειρο.

Ενώ στο βιβλίο του ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ «Τραγουδάω, όπως τραγουδάει το ποτάμι», ο Γιάννης Κουβαράς έγραψε:

Ο άνθρωπος πρώτα έκλαψε και τραγούδησε, μετά μίλησε και έγραψε. Η ποίηση προηγήθηκε αιώνες της πεζογραφίας, ο Όμηρος του Ηρόδοτου. Πιο πολύ κι απ' τους ανθρώπους, τα τραγούδια τους αγάπησα. Ίσως γιατί ο άνθρωπος είναι φθαρτός, τα τραγούδια άφθαρτα, η γήινη ηχώ της αιωνιότητας. «Νάσαι τόσο πρόσκαιρος και να κάνεις όνειρα τόσο αιώνια», γράφει ο Λειβαδίτης.

Ο Τάσος Λειβαδίτης τίμησε εξίσου την ποίηση και το τραγούδι, γράφοντας στίχους πασίγνωστων τραγουδιών. Απορρίπτει το διαζύγιο ποίησης/στικουργίας, κατά βάθος το έργο του είναι όψεις της ίδιας σελίδας, του ίδιου νομίσματος,

δεν νοείται η πρώτη σελίδα χωρίς την όπισθεν. Ο ποιητής εκτελωνίζει από την πίσω πλευρά του μυαλού του το τραγούδι, μεταποιώντας με την ευρύτερη σημασία την ποίηση σε στίχο.

Ο Τάσος Λειβαδίτης δεν σπηρίχτηκε ποτέ σε κομματική βοήθεια, δεν είχε «αυλή», όπως πολλοί ομότεχνοί του, παρά μόνο φίλους. Στήριξε με συνέπεια την αγάπη προς τον άνθρωπο, την ελευθερία στην έκφραση, το σεβασμό στις αξίες της ζωής, κάνοντας την ποιητικότητα καθημερινή πρακτική.

Τα μουσικά κομμάτια που ακούστηκαν στην εκδήλωση

Ο άνθρωπος πρώτα έκλαψε και τραγούδησε, μετά μίλησε και έγραψε. Η ποίηση προηγήθηκε αιώνες της πεζογραφίας, ο Όμηρος του Ηροδότου. Πιο πολύ κι απ' τους ανθρώπους τα τραγούδια τους αγάπησα. Ίσως γιατί ο άνθρωπος είναι φθαρτός, τα τραγούδια άφθαρτα, η γήινη ηχώ της αιωνιότητας. «Νάσαι τόσο πρόσκαιρος και να κάνεις όνειρα τόσο αιώνια », γράφει ο Λειβαδίτης. Ο Τάσος Λειβαδίτης τίμησε εξίσου την ποίηση και το τραγούδι, γράφοντας στίχους πασίγνωστων τραγουδιών. Απορρίπτει το διαζύγιο

ποίησης/στικουργίας, κατά βάθος το έργο του είναι όψεις της ίδιας σελίδας, του ίδιου νομίσματος, δεν νοείται η πρώτη σελίδα χωρίς την όπισθεν. Ο ποιητής εκτελωνίζει από την πίσω πλευρά του μυαλού του το τραγούδι, μεταποιώντας με την ευρύτερη σημασία την ποίηση σε στίχο.

**Από τις σημειώσεις του Γιάννη Κουβαρά στο βιβλίο ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ «Τραγουδάω, όπως τραγουδάει το ποτάμι ».*

Τραγούδια που ακούστηκαν από τη χορωδία

Δρόμοι που χάθηκα

Την πόρτα ανοίγω το βράδυ

Έχω μια αγάπη όλο δική μου

Τραγούδια που ακούστηκαν από την ορχήστρα

Πήρα τους δρόμους του ουρανού

Σαββατόβραδο

Βρέχει στη φτωχογειτονιά

Μάνα μου και Παναγιά

Δραπετσώνα

Δρόμοι που χάθηκα

Το 1977 κυκλοφορούν τα «Λυρικά» σε μουσική Μ. Θεοδωράκη. Είναι ο πρώτος δίσκος του Θεοδωράκη αποκλειστικά με στίχους του Τ. Λειβαδίτη. Παρουσιάστηκαν και ηχογραφήθηκαν ζωντανά, στο θέατρο του Λυκαβηττού, στο πλαίσιο του Β΄ Μουσικού Αυγούστου. Από αυτή τη συλλογή και το «Δρόμοι που χάθηκα».

Την πόρτα ανοίγω το βράδυ

(από το δίσκο τα «Λυρικά») σε μουσική Μ. Θεοδωράκη.

Τραγούδι που συμπυκνώνει το ποιητικό σύμπαν και την προσωπική κοσμοθεωρία του ποιητή, αφού βρίσκονται μέσα σ' αυτό τόσο το ανθρωπιστικό ιδεώδες και η συντροφική του αγάπη που χαρακτηρίζουν τα νεανικά του χρόνια, όσο και το μεταφυσικό, αλλήλ και το θρησκευτικό συναίσθημα που χαρακτηρίζει την όψιμη ποίηση και στιχουργική του.

Έχω μια αγάπη όλο δική μου

Η ηλιτιά απήκνησε που είχε στα λαϊκά στρώματα η μελοποίηση του «Επιταφίου» του Ρίτσου από τον Μ. Θεοδωράκη, καθώς και οι ανάγκες της νεορεαλιστικής ταινίας «Συνοικία το Όνειρο», της οποίας ο Λειβαδίτης συνυπογράφει το σενάριο, στάθηκαν το έναυσμα, ώστε να δώσει ο Λειβαδίτης στίχους του στον Θεοδωράκη προς μελοποίηση. Έτσι, κυκλοφορεί το 1961 ο δίσκος «Πολιτεία Α». Ανάμεσα στα τραγούδια του δίσκου το «Έχω μια αγάπη» με ερμηνευτές τον Στέλιο Καζαντζίδη και τη Μαρινέλλα.

Πήρα τους δρόμους του ουρανού

Το 1964 η νεαρή Μαρία Φαραντούρη ερμηνεύει έξι τραγούδια του Μ. Θεοδωράκη στον Κύκλο Φαραντούρη, ανάμεσα στα οποία και το «Πήρα τους δρόμους του ουρανού».

Το «Πήρα τους δρόμους του ουρανού» έχει όμως μία ακόμα εκτέλεση. Το 1965 η Τζένη Καρέζη γυρίζει τη μία και μοναδική της ξενόγλωσση ταινία με τίτλο «Une balle de Coeur» (Μία σφαίρα στην καρδιά), στην οποία μεταξύ άλλων ακούγεται και το συγκεκριμένο τραγούδι.

Σαββατόβραδο

Ποίηση, τραγούδι, στιχουργία, ζωή για τον Λειβαδίτη ήταν ένα και το αυτό, αδιαίρετο. Πέθανε, έχοντας προβλέψει και στην ποίησή του και στο στίχο-τραγούδι του, όχι μόνο την εποχή της εκδημίας του, που θάφευγε φθινόπωρο, αλλά και το μήνα και την ημέρα. Έφυγε Κυριακή όπως τότεπε στο αξέχαστο τραγούδι του «Αχ νάταν η ζωή μας σαββατόβραδο, κι ο Χάρος νάρχονταν μια Κυριακή το βράδυ». Έφυγε Κυριακή, έχοντας περατώσει το έργο του που μας το κληροδότησε, κτήμα es αεί.

Αυτοβιογραφία

Άνθρωποι που δε γνώρισα ποτέ μου΄ δωσαν το αίμα μου και τ' όνομά μου στην ηλικία μου χιονίζει, χιονίζει αδιάκοπα μια κίνηση πάντα σα νά΄ θελα να προφυλακτώ από΄να χτύπημα δίψασα για όλη τη ζωή, κι όμως την άφησα για ν' αρπακτώ απ' τα πελώρια αγκάθια της αιωνιότητας, η σάρκα μου ένας επίδεσμος γύρω απ' το αυριανό μου τίποτα κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει στον πόνο μου, εκτός απ' τον ίδιο μου τον πόνο -είμαι εδώ, ανάμεσά σας, κι ολομόναχος, κ' η ποίηση σα μια μεγάλη αλήθεια που την ανακαλύπτεις ύστερ' από χρόνια, όταν δεν μπορεί να σου χρησιμέψει πια σε τίποτα. Επάγγελμά μου: το ακατόρθωτο.

Από τη ΣΥΜΦΩΝΙΑ Νο 1

Είδες ποτέ σου μες στα μάτια των νικημένων στρατιωτών την πικρή θέληση να ζήσουν!

Η δυστυχία σε κάνει πάντα να αναβάλεις

- έφυγε η ζωή.

οι φίλοι είχαν χαθεί κι οι εχθροί ήταν μικρόψυχοι για να μπορείς να τρέφεις απ' το μίσος σου...

...και τα μάτια σου βουρκώνουν, θαμπωμένα ξαφνικά απο τους παλιούς λησμονημένους θεούς και τις παντοδύναμες παιδικές ενπιστίες...

Πάνω στα υγρά τσαλακωμένα σεντόνια

μαραίνονταν το γέλιο

των αγέννητων παιδιών...

και σμίγουν και χωρίζουν οι άνθρωποι

και δεν παίρνει τίποτα ο ένας απ' τον άλλον.

Γιατί ο έρωτας είναι ο πιο δύσκολος δρόμος να γνωριστούν.

Γιατί οι άνθρωποι, σύντροφε, ζουν απ' τη στιγμή που βρίσκουν μια θέση στη ζωή των άλλων.

Μη σημαδέψεις την καρδιά μου

Αδερφέ μου, σκοπέ

αδερφέ μου, σκοπέ

σ' ακούν να περπατάς πάνω στο χιόνι

σ' ακούν να περπατάς πάνω στο χιόνι

σ' ακούν που βήχεις μες στην παγωνιά

σε γνωρίζω, αδερφέ μου

και με γνωρίζεις.

Στοιχηματίζω ότι έχεις μια κοριτσίστικη φωτογραφία στην τσέπη σου.

Στοιχηματίζω αριστερά μέσα στο στήθος σου πως έχεις μια καρδιά.

Θυμάσαι;

Είχες κάποτε ένα τετράδιο ζωγραφισμένο χελιδόνια

είχα κάποτε ονειρευτεί να περπατήσουμε κοντά - κοντά στο κοντελό σου ένα μικρό σημάδι απ' την σφεντόνα μου στο μαντήλι μου φυλάω διπλωμένα τα δάκρυνά σου στην άκρη της αυλής μας έχουν ξεμείνει τα σκολιανά παπούτσια σου στον τοίχο του παλιού σπιτιού φέγγουν ακόμα με κιμωλία γραμμένα τα παιδικά μας όνειρα. Γέρασε η μάνα σου σφουγγαρίζοντας τις σκάλες των νουργείων το βράδυ σταματάει στη γωνιά κι αγοράζει λίγα κάρβουνα απ' το καρότσι του πατέρα μου κοιτάζονται μια στιγμή και χαμογελάνε την ώρα που εσύ γεμίζεις τ' όπλο σου κ' ετοιμάζεσαι να με σκοτώσεις.

Αυτό τ' αστέρι είναι για όλους μας (απόσπασμα)

Θά ήθελα να φωνάξω το όνομά σου,

αγάπη, με όλη μου την δύναμη.

Να τα ακούσουν οι χτίστες από τις σκαλωσιές

και να φιλιούνται με τον ήλιο

να το μάθουν στα καράβια οι θερμαστές

και να ανασάνουν όλα τα τριαντάφυλλα

να τ' ακούσει η άνοιξη και νά έρχεται πιο γρήγορα

να το μάθουν τα παιδιά για να μην φοβούνται το σκοτάδι,

να το λένε τα καλάμια στις ακροποταμιές,

τα τρυγόνια πάνω στους φράγτες

να το ακούσουν οι πρωτεύουσες τον κόσμο

και να το ξαναπούνε μ' όλες τις καμπάνες τους

να το κουβεντιάσουνε τα βράδια οι ηλύστρες

χαϊδεύοντας τα ηρησμένα χέρια τους.

Να το φωνάξω τόσο δυνατά

που να μην ξανακοιμηθεί κανένα όνειρο στον κόσμο

καμιά έλπιδα πια να μην πεθάνει.

Κι όταν πεθάνουμε, αγαπημένη μου, εμείς δε θα πεθάνουμε.

Αφού οι άνθρωποι θα κοιτάζουν

το ίδιο αστέρι που κοιτάξαμε

αφού θα τραγουδάνε το τραγούδι που αγαπήσαμε

αφού θ' ανασαίνουν σ' έναν κόσμο,

που εγώ κ' εσύ τον ονειρευτήκαμε έ, τότε, αγαπημένη,

θάμαστε πιο ζωντανοί από κάθε άλλη φορά.

Αφού κάθε στιγμή οι άνθρωποι θα μας βρίσκουν

στο έρημο ψυμί, στα δίκαια χέρια, στην αιώνια ελπίδα,

πώς θα μπορούσαμε, αγαπημένη μου, νάχουμε πεθάνει...

Έρωτας

Όλη τη νύχτα πάλεψαν απεγνωσμένα να σωθούν απ' τον εαυτό τους, δαγκώθηκαν, στα νύχια τους μείναν κομμάτια δέρμα, γδαρθήκανε σαν δυο ανυπεράσπιστοι εχθροί, σε μια στιγμή, αλλόφρονες, ματωμένοι, βγάλανε μια κραυγή σα ναναγοί, που, λίγο πριν ξεψυχήσουν, θαρρούν πως βλέπουν φώτα, κάποιν μακριά.

Κι όταν ξημέρωσε, τα σώματά τους σα δυο μεγάλα ψαροκόκαλα ξεβρασμένα στην όχθη ενός καινούργιου μάταιου πρωινού.

Βασίλεψαν τα πρωινά σου μάτια πίσω απο ένα κράνος άλλαξες τα παιδικά σου χέρια μ' ένα σκληρό ντουφέκι πεινάμε κ' οι δυο για ένα χαμόγελο και μια μπουκιά ήσυχο ύπνο. Ακούω τώρα τις αρβύλες σου στο χιόνι σε λίγο θα πας να κοιμηθείς καληνύχτα, λυπημένη αδερφέ μου αν τύχει να δεις ένα μεγάλο αστέρι είναι που θα σε συλλογίζομαι καθώς θ' ακουμπήσεις τ' όπλα σου στη γωνιά θα ξαναγίνεις ένα σπουργίτι. Κι όταν σου πουν να με πυροβολήσεις χτύπα με αλλού μη σημαδέψεις την καρδιά μου. Κάπου βαθιά της ζει το παιδικό σου πρόσωπο. Δεν θα' θελα να το λαβώσεις.

ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ...

Σύντομη, άρα επιφανειακή και υποκειμενική η εμπειρία μας, όπως και ενός απλού τουρίστα, που διένυσε πολλά χιλιόμετρα σε λιγότερο από δύο εβδομάδες. Σκόρπιες εντυπώσεις από μια χώρα με πολύ μεγαλύτερη έκταση από την Ελλάδα, με 30 εκατομμύρια κατοίκους και πολιτιστικές αναφορές από τα προϊστορικά χρόνια μέχρι την κατάκτησή της από τους Ισπανούς τον 16^ο αιώνα.

Το Περού συνορεύει βόρεια με τον Ισημερινό και την Κολομβία, ανατολικά με τη Βραζιλία και τη Βολιβία, νότια με τη Χιλή, ενώ δυτικά βρέχεται από τον Ειρηνικό Ωκεανό. Είναι η τρίτη μεγαλύτερη χώρα της Λατινικής Αμερικής με συνολική έκταση 1.285.216 τετρ. χλμ. και πληθυσμό 29,5 εκ. κατοίκους. Πρωτεύουσα η Λίμα. Ένας συνδυασμός από βουνά, έρημο και ζούγκλα συνιστούν τη φύση στο Περού. Τόσο διαφορετική και απροσδόκητη που σίγουρα ξαφνιάζει!

Σημαντικότερος πολιτισμός του Περού, αυτός των Ίνκας, που ίδρυσαν την ισχυρότερη και μεγαλύτερη αυτοκρατορία, που γνώρισε η Νότιος Αμερική. Μια ιστορική αυτοκρατορία με ουσιαστική κρατική και αστική οργάνωση, που εξασφάλιζε στους υπηκόους της, Κέτσουα, τροφή, ασφάλεια, άφθονο χρυσό και ιδιαίτερες επιδόσεις στην ιατρική και την αστρονομία.

Βρεθήκαμε στον αρχαιολογικό χώρο, το περίφημο Macchu Picchu, που σημαίνει «παλιό βουνό». Απολαύσαμε μια θαυμάσια διαδρομή με το τραίνο στη στενή κοιλάδα του ποταμού Ουραμπάμπα, με θεόρατα και αμέτρητα βουνά δεξιά και αριστερά μας. Διασχίζοντας το ανηφορικό μονοπάτι, αντικρίσαμε στα πόδια μας το οροπέδιο με τα ερείπια των ναών και οικιών των κληρικών, εικόνα που μας έκοψε την ανάσα, μεταφορικά και κυριολεκτικά. Για τους Έλληνες επισκέπτες, η διαφορά της τεχνοτροπίας και του μεγαλείου των μνημείων της αρχαίας Ελλάδας είναι εμφανής από την πρώτη ματιά, όμως είναι άμεσα αισθητή η κοσμική ενέργεια, που εκπέμπει τόσο το τοπίο όσο και ο επιβλητικός χώρος.

Ανεβαίνοντας στις Άνδεις, μέχρι τα 4.600 μέτρα, φτάσαμε, λαχανιασμένοι από την έλλειψη οξυγόνου, στο Πούντο, χτισμένο στην κοίτη της μεγαλύτερης στον κόσμο πλωτής λίμνης -σε αυτό το υψόμετρο- της λίμνης Τιτικάκα, με τα πλωτά νησιά της φυλής των Ούρος. Μπροστά μας απλώνονταν ένα τοπίο παραμυθένιας ομορφιάς, με εκθαμβωτικά χρώματα και τους δικούς του χαρακτηριστικούς κατοίκους, οι οποίοι διατήρησαν στο χρόνο το χρώμα και την αυστηρή κοινωνική δομή τους.

Τι να πρωτοπούμε για το Περού, τη μοναδική αυτή χώρα των Άνδεων, δίπλα στο δάσος του Αμαζονίου, με τη δυτική της ακτή που βρέχεται από τον Ειρηνικό Ωκεανό να είναι έρημος... Μια χώρα, με χτυπητές, κοινωνικές αντιθέσεις, που μασιίζεται από τη φτώχεια του μεγαλύτερου μέρους των κατοίκων, με παραγκουπόλεις και λίγους εύπορους ντόπιους, που ζουν σε σιδηρόφρακτες επαύλεις. Ιδιωτικά λεωφορεία στη Λίμα, κράχτες στην πόρτα να διαλαλούν τη διαδρομή, ανύπαρκτη δημόσια συγκοινωνία, εξωτικά φρούτα, πανάκριβα πλεκτά εξαιρετικής ποιότητας από μαλλί αλπάκα. Λάμα που μοιάζουν με πρόβατα με μακρύ λαιμό, σπίτια από άβαφα λασπότουβλα, τεράστιες υπαίθριες αγορές, όπου πωλούνται τα πάντα, χαρισματικοί ζωγράφοι στους δρόμους των πόλεων, οργανωμένος τουρισμός, χάρη στην ιδιωτική πρωτοβουλία, αποικιακή αρχιτεκτονική, ελεύθερος τζόγος στα αμέτρητα καζίνο και ελεύθερη χρήση κόκας σε όλο το μεγαλείο της...

της Ελένης Μόκου

ΤΟ ΠΕΡΟΥ
ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

Η περιοχή του σημερινού Περού αποτέλεσε εστία πανάρχαιων πολιτισμών, που άκμασαν και δημιούργησαν σημαντικά επιτεύγματα, κυρίως από το 1.000 π.Χ και μεταγενέστερα. Τον 11^ο - 12^ο μ.Χ. αιώνα κυριάρχησαν στην περιοχή ομάδες των ινδιάνων ιθαγενών, Κέτσουα, από τους οποίους ιδρύθηκε η αυτοκρατορία των Ίνκας, γνωστή για τον πολιτισμό και την κοινωνικοπολιτική της οργάνωση.

Στο Περού η υφαντουργία και η κεραμική κατέχουν σημαντική θέση στην παράδοση και την καθημερινότητα των ιθαγενών πολιτισμών, αλλά και των σύγχρονων πληθυσμιακών ομάδων της χώρας. Είναι οι τέχνες που επιβίωσαν σχεδόν αυτούσιες μέχρι και σήμερα και αποτελούν τρόπο ζωής και καθημερινής πρακτικής στο μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού. Εκεί εστιάζεται και η προσοχή του επισκέπτη, καθώς τα περίτεχνα σχέδια και χρώματα εντυπωσιάζουν. Σε όλα τα παραδοσιακά ενδύματα, αξεσουάρ και υφάσματα παρουσιάζεται πληθώρα από σύμβολα, που αντικαθιστούν από τα αρχαία χρόνια τη γραφή, που άλλοι πολιτισμοί ανέπτυξαν με πιο άμεσο και προφανή τρόπο.

Η κεραμική, με αγγεία της καθημερινότητας, αλλά και σκεύη περίεργα και ευφάνταστα που προορίζονταν για λατρευτικούς και άλλους θρησκευτικούς σκοπούς, είναι επίσης εμπλουτισμένη με πλήθος από σύμβολα. Εμπεριέχονται στα σχήματα και τις παραστάσεις που απεικονίζονται για να εκφράσουν - και όχι μόνο να διακοσμήσουν - κεραμικά αντικείμενα που περιλαμβάνονται, αλλά και διαμορφώνουν την πολιτιστική κληρονομιά του Περού.

Οι περισσότερες φυλές ιθαγενών που κατάφεραν να επιβιώσουν μέχρι σήμερα στο Περού, εξακολουθούν να μένουν πιστές σε αυτές τις παραδόσεις και να χρησιμοποιούν παραπλήσιες, ίσως πιο απλοποιημένες, αλλά και εξελιγμένες τεχνικές κατασκευής. Τα μάλλινα πλεκτά ρούχα, τα βαμβακερά υφάσματα, τα υφαντά οικιακής χρήσης και τα προσωπικά κεραμικά σκεύη είναι μέρος της παράδοσης αυτής.

Η μουσική και οι χοροί παρουσιάζουν μεγάλο πλούτο με κοινές καταβολές, αλλά και σημαντικές διαφορές ανάμεσα σε ξεχωριστές γεωγραφικές ζώνες. Τα πνευστά των Άνδεων και τα τύμπανα με τους υποκωφους ήκους τους, συνθέτουν ήρεμες μελωδίες. Οι χοροί παραπέμπουν σε θρησκευτικές τελετουργίες, με μια κυκλική, αέναη κίνηση. Έρχονται όμως σε πλήρη αντίφαση με τους ζωηρούς ρυθμούς των μουσικών παραδόσεων της νότιας παραλιακής ζώνης, κατοικημένης από απογόνους σκλάβων της Αφρικής. Η fiesta negra που γιορτάζεται κάθε χρόνο, είναι η ζωντανή αναπαράσταση μιας δύσκολης καθημερινότητας. Κατά τα άλλα, όμως, γιορτάζεται με γρήγορους ρυθμικούς χορούς και χαρούμενες μουσικές.

Η πρακτική ανιμιστικών θρησκειών είναι ακόμα μέρος της παράδοσης για αρκετές ομάδες ιθαγενών και φυλές που ζουν σε απομονωμένες περιοχές. Σε ευρεία έκταση λατρεύεται η γη, ως θεά και μητέρα των θεών. Η τελετουργία Pago a la tierra, ή προσφορά στη Μπτέρα Γη, έχει παραμείνει και τελείται μέχρι και σήμερα στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας.

Περισσότερα από 400 είδη πατάτας και 40 καλαμποκιού συνιστούν την πρώτη ύλη για το καθημερινό τραπέζι. Τα θαλασσινά και τα οστρακοειδή στα παράλια, η κτηνοτροφία με τα πρόβατο-καμπλοειδή στις Άνδεις, καθώς και τα εξωτικά φρούτα της τροπικής ζώνης διαφοροποιούν και εμπλουτίζουν τις κατά τόπους διατροφικές συνήθειες. Δημοφιλές ποτό είναι η τσίτσα. Παρασκευάζεται σχεδόν όπως η μπύρα, αλλά περιέχει εκχύλισμα καλαμποκιού. Καταναλώνεται από τους ντόπιους παντού και σε μεγάλες ποσότητες, συνήθως η διαδικασία ολοκληρώνεται στις αυλές των σπιτιών.

της Ηρώς Φίλη

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς...! Σίγουρα οι μνήμες αρχίζουν από τη φημισμένη και φαντασμαγορική ξενάγηση στα αξιοθέατα της πόλης, τα οποία φάνταζαν ακόμα πιο μαγευτικά υπό το πέπλο της χριστουγεννιάτικης ατμόσφαιρας... από το φημισμένο Kensington, το Knightsbridge, τα περίφημα Harrods, το Hyde Park, το Άλμπερτ Χολ, το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, την περίφημη Μαρμάρινη Αψίδα, το παλάτι Buckingham, τόπο διαμονής της Βασίλισσας Ελισσάβετ, το Αββαείο του Westminster και την Πλατεία των Κοινοβουλίων... μέχρι τον περίφημο ωρολόγιο πύργο Big Ben, την Πρωθυπουργική κατοικία της Ντάουνινγκ Στριτ και την επιβλητική πλατεία Τραφάλγκαρ! Αλλά και την εξίσου εντυπωσιακή ανατολική πλευρά, όπου χτυπά η οικονομική καρδιά της πόλης, το Σίτι με το Χρηματιστήριο, την Τράπεζα της Αγγλίας, τον αριστουργηματικό Καθεδρικό ναό του Αγίου Παύλου, τους ουρανοξύστες με το υψηλότερο κατασκεύασμα της Δυτικής Ευρώπης, το Shard of Glass. Όλα μαγνύτιζαν τα βλέμματά μας, μέχρι και οι παλιές αποθήκες του λιμανιού και τα Ντόκλαντς, το μεγαλύτερο λιμάνι του κόσμου,

εθνικό παράπονο... Πραγματική απόλαυση ήταν, όμως, και η επίσκεψη στο παγκοσμίου φήμης Μουσείο κέρινων ομοιωμάτων της Μαντάμ Τυσώ. Εκεί τα χάσαμε όλοι μας. Δεν ξέραμε πού να πρωτοφωτογραφηθούμε, δίπλα στον Μπέκαμ, στον Τζορτζ Κλούνιέ και στις τόσες διασημότητες ηθοποιών, τραγουδιστών, ποδοσφαιριστών και πολιτικών που κοσμούν το Μουσείο.

Κορωνίδα, όμως, όλων υπήρξε η θέα του Πύργου του Λονδίνου και η περίφημη γέφυρα Tower Bridge, σήμα κατατεθέν της βρετανικής πρωτεύουσας. Όλοι μας περπατήσαμε εκεί και όλοι μας έχουμε να θυμόμαστε μία ιδιαίτερη στιγμή ή μία ιδιαίτερη φωτογραφία. Όπως την πρόταση γάμου κάποιου με το «κλεμμένο» δαχτυλίδι της βασιλομήτορος... Γελάσαμε απίστευτα!

Όσο για τις νύχτες; Ούτε αυτές αφήσαμε αναξιοποίητες, καθώς απολαύσαμε τη μοναδικά εντυπωσιακή εμπειρία της νυχτερινής περιήγησης στα φωταγωγημένα αξιοθέατα της πόλης. Περνώντας τη γέφυρα του Waterloo με την υπέροχη θέα, το Μανχάταν του Λονδίνου, το σύμπλεγμα με τους ουρανοξύστες του Canary Wharf, κυριολεκτικά «ρουφήξαμε» γουλιά-γουλιά όσα αξιοθέατα συναντήσαμε. Μεταξύ άλλων, δεν έλειψε και το καθημερινό βραδινό σουλάτσο στο Piccadilly, στο Soho και στο περίφημο Covent Garden, με τα ατέλειωτα λαμπιόνια, τις φανταχτερές γιρλάντες, τα πάμπολλα στολίδια στα

την περιοχή που, όπως διαπιστώσαμε, έχει εξελιχθεί σε τόσο μοντέρνο μέρος με κατοικίες, επαγγελματικούς χώρους και ξενοδοχεία, που συναγωνίζεται ακόμα και το ίδιο το Σίτι!

Ναι, τα είδαμε όλα αυτά, εκστασιασμένοι... είτε τα βλέπαμε πρώτη φορά, είτε μια ακόμα φορά. Βγάλαμε ατελείωτες φωτογραφίες, τα περπατήσαμε όλα ξανά και ξανά, αλλά είναι από αυτά που ποτέ δεν χορταίνονται! Δεν παραλείψαμε την καθιερωμένη κρουαζιέρα στον ποταμό Τάμεση, που μας προσέφερε φαντασμαγορικές όψεις από τα ιστορικά αξιοθέατα του Λονδίνου, καταλήγοντας στο Γκρίνουιτς, το λίκνο της ιστορίας της βρετανικής ναυτιλίας, με το περίφημο βασιλικό αστεροσκοπείο. Ακρως ενδιαφέρουσα υπήρξε, όπως πάντα, η επίσκεψη στο Βρετανικό Μουσείο, όταν κάθε Έλληνας αντικρίζει συγκινημένος τα Μάρμαρα του Παρθενώνα, έστω και αν τον πιάνει η γνωστή αγανάκτηση και το

δρομάκια, τα εκατομμύρια κόσμου που γυρνούσε σε όλες τις γειτονιές της πόλης έως το πρωί. Το Λονδίνο είναι σίγουρα η πόλη που δεν κοιμάται τη νύχτα! Μακάρι να είχαμε άλλες τόσες ημέρες και άλλες τόσες νύχτες στη διάθεσή μας. Όχι, βέβαια ότι θα έφταναν και αυτές για ένα ολόκληρο Λονδίνο!

Ευτυχώς, σταθήκαμε τυχεροί να έχουμε καλή διοργανώτρια, καθώς δεν επέλεξε να δούμε μόνο το Λονδίνο, αλλά προγραμματίσε να εκδράμουμε και στις κοντινές του κομπίτες. Διαφορετικά, το ταξίδι δεν θα ήταν τόσο πλούσιο, αν παραλείπαμε την Οξφόρδη, την πασίγνωστη Πανεπιστημιούπολη, το θεμέλιο της Αγγλοσαξονικής εκπαίδευσης και σκέψης, και μάλιστα τυλιγμένη με τη μαγεία της χριστουγεννιάτικης αϊγλής! Αν δεν επισκεπτόμασταν το γραφικό Στράτφορντ, την ωραιότερη ίσως κωμόπολη της Αγγλίας, όπου γεννήθηκε ο θεατροφιλόσοφος

Σαίξπηρ, κτισμένη στις όχθες του ποταμού Αβον. Πολλά, όμως, άξιζε και ο περίπατος στα μικρά στενά σοκάκια με τα χαρακτηριστικά σπιτία, η επίσκεψη στο γενέθλιο σπίτι του Σαίξπηρ και το βασιλικό θέατρο. Κατάκοποι στο γυρισμό της τέταρτης μέρας, αλλά όχι χωρίς αντοχές, αφού επρόκειτο για shopping, κάναμε στάση στο εκπαιωτικό χωριό Bicester Outlet Village με τις 120 μπουτίκ και τις πλέον γνωστές φέρμες, για να ικανοποιήσουμε την καταναλωτική μας βουλημία.

Σε μία ακόμα ολοήμερη εκδρομή, επισκεφθήκαμε το Βασιλικό Γουίντσορ, για να γνωρίσουμε τη μόνιμη κατοικία, τα τελευταία 860 χρόνια, της βασιλικής οικογένειας. Πρώτα είδαμε το μαγευτικό χωριό Datchet, όπου το έτος 1215 υπογράφηκε η περίφημη Magna Carta, και κατόπιν χαθήκαμε στους ατέλειωτους διαδρόμους του μεγαλύτερου σε χρήση κάστρου παλαιού στον κόσμο. Οι αίσουσες με τις πορσελάνες, η αίσουσα των δεινών του Waterloo, του ιπποτικού τάγματος του Order of Garter, οι αίσουσες υποδοχής του Βασιλιά και της Βασίλισσας, το κουκλόσπιτο της Βασίλισσας, ο διάδρομος του Αγίου Γεωργίου, είναι μόνο μερικά από τα σημεία που επισκεφτήκαμε... Ακολούθησε η βόλτα μας στο πανέμορφο χωριό στις όχθες του Τάμεση, το οποίο διατηρεί αναλλοίωτη την αρχιτεκτονική του 18^{ου} και 19^{ου} αιώνα με την περίφημη σκεπαστή Βικτωριανή αγορά, μια από τις γραφικότερες της Αγγλίας. Ευτυχώς, ο καιρός βοήθησε, καθαρή τύχη για τους επισκέπτες του Λονδίνου, και συνεχίσαμε την εκδρομή μας μέχρι αργά το βράδυ, φτάνοντας στην κοσμική λουτρόπολη του Μπαθ, την οποία διασχίζει ο ποταμός Αβον. Εκεί αισθανθήκαμε πληρότητα από το πλούσιο ταξίδι μας, ολοκληρώνοντας μια απολαυστική ξενάγηση στα ρωμαϊκά λουτρά του 1^{ου} αιώνα, το Αββαείο, τα πάρκα, το Ρόγιαλ Κρέσεντ - απόγειο της γεωργιανής αρχιτεκτονικής, τα σπουδαιότερα αξιοθέατα της πόλης. Την τελευταία μέρα, την αξιοποιήσαμε δεόντως, με ψώνια σε επώνυμους οίκους, πολυκαταστήματα και πολλά πολλά σουβενίρ... Μετά πήραμε το δρόμο του γυρισμού, αν και λίγο μελαγχολικό που το ταξίδι μας τελείωνε. Είχαμε όμως όλοι μαζί τις φωτογραφίες που τραβήξαμε, και κοιτάζοντάς τις καταλαβαίναμε ότι το Λονδίνο το «πήραμε» μαζί μας...

Κλείνοντας, θέλουμε να ευχαριστήσουμε από καρδιάς τους συναδέλφους και φίλους για τις ιδιαίτερες στιγμές που περάσαμε μαζί στο ταξίδι αυτό. Είμαι βέβαιη ότι το απολαύσαμε πραγματικά. Εύχομαι καλή αντάμωση σε ένα επόμενο ταξίδι μας και σύντομα!

Επίσκεψη στη Βουλή

Είναι γνωστό ότι η Βουλή των Ελλήνων, σε συνεργασία με το Ίδρυμα της Βουλής για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία, αναπτύσσει πολυαξιδείς δραστηριότητες, που αφορούν τη δημοκρατία, την ιστορία μας, τον πολιτισμό, την περιβαλλοντική προστασία, τη διεθνή συνεργασία και την αμφίδρομη επικοινωνία με την κοινωνία των πολιτών. Στο πλαίσιο αυτό, η Βουλή ανοίγεται στην κοινωνία, φιλοξενώντας δεκάδες χιλιάδες επισκέπτες ετησίως και «ανοίγοντας» τις πόρτες της στους πολίτες. Συγκεκριμένα, περισσότεροι από 75.000 επισκέπτες ξεναγούνται κάθε χρόνο στους χώρους της Βουλής, ενώ περίπου 10.000 πολίτες και 65.000 μαθητές και φοιτητές δημόσιων και ιδιωτικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, σωματεία, και ξένες αποστολές μαθητών και φοιτητών την επισκέπτονται ετησίως.

Έτσι, με την αφορμή αυτή, το πο.κ.ε.α.ε.π. διοργάνωσε φέτος, με την αξιόπαινη πρωτοβουλία της Δήμητρας Λάλλα, επισκέψεις στο κτήριο της Βουλής των Ελλήνων, τον Φεβρουάριο και Μάρτιο, προκειμένου να δοθεί στους συναδέλφους μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να έρθουν σε επαφή με τη σύγχρονη φυσιογνωμία, το ρόλο και το έργο της Βουλής.

Το «άνοιγμα» αυτό της Βουλής στα μέλη του Πολιτιστικού μας Κέντρου, μας έφερε, μέσα από μια χορταστική ξενάγηση, πιο κοντά στις κοινοβουλευτικές διαδικασίες, στην ιστορία του κοινοβουλευτισμού και στην εξέλιξη της δημοκρατίας μας. Απόγευμα Σαββάτου, 20 Φεβρουαρίου, ήταν, όταν δώσαμε ραντεβού στη πύλη του κτηρίου της Βουλής.

Η προσέλευση μαζική, η εμπειρία άκρως επιμορφωτική και το φωτογραφικό υλικό εντός και εκτός Βουλής, δια χειρός συναδέλφου Γιάννη Δρακάκη...

της Βασιλικής Μελέτη

Το ιστορικό κτήριο των Παλαιών Ανακτόρων που στεγάζει σήμερα τη Βουλή των Ελλήνων λειτουργεί ως κλασικό σημείο αναφοράς, αναγνωρίσιμο από όλους. Πρόκειται για το μεγαλύτερο σε μέγεθος νεοκλασικό κτήριο της πρωτεύουσας, η εικόνα του οποίου είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τη νεότερη και σύγχρονη πολιτική ιστορία. Με το πέρασμα των ετών έχουν γίνει πολυάριθμες παρεμβάσεις για την προσαρμογή του χώρου στις εκάστοτε λειτουργικές ανάγκες της Βουλής των Ελλήνων.

Στη διάρκεια της πολύ ενδιαφέρουσας ξενάγησής μας, μάθαμε ότι το κτήριο που σήμερα στεγάζει τη Βουλή των Ελλήνων ήταν αρχικά τα Ανάκτορα του Όθωνα, με την ανέγερση των βασιλικών ανακτόρων να έχει ξεκινήσει το 1836 σε σχέδια του Βαυαρού αρχιτέκτονα Φρίντριχ φον Γκέρνερ, συνολικής διάρκειας 7 ετών. Καταλυτικής σημασίας χρονολογία, ο Νοέμβριος 1929, οπότε η Κυβέρνηση Ελευθέριου Βενιζέλου αποφάσισε τη μεταφορά της Βουλής από το παλιό Βουλευτήριο της οδού Σταδίου στο κτήριο των Παλαιών Ανακτόρων. Έξι χρόνια μετά, την 1^η Ιουλίου 1935, πραγματοποιήθηκε η πρώτη συνεδρίαση της Ολομέλειας της Βουλής στο ανακαινισμένο κτήριο των Παλαιών Ανακτόρων, όπου άρχισαν οι εργασίες της Ε' Εθνικής Συνέλευσης με προσωρινό πρόεδρο της Βουλής τον Αντώνιο Αθηνογένη και πρωθυπουργό τον Παναγή Τσαλδάρη.

Στην Αίθουσα Βενιζέλου, όπου περιηγηθήκαμε, φυλάσσονται κειμήλια του αείμνηστου Ελευθέριου Βενιζέλου. Η ξαναγός μάς διευκρίνισε ότι η Βουλή, σε δημοπρασία του Οίκου Sotheby's, αγόρασε το χρυσό στεφάνι αγριελιάς, που πρόσφεραν οι δημοτικοί άρχοντες της χώρας στον Βενιζέλο στις 15 Σεπτεμβρίου 1920, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών. Το στεφάνι είχε χαθεί, μετά την αυτοεξορία του Βενιζέλου το 1935, και σήμερα, μαζί με το χαρακτηριστικό σκούφο που φορούσε, μια ανάγλυφη πλάκα φιλοτεχνημένη από τον Ρωκ-Μελά, που αναπαριστά το προφίλ του και ένα πορτραίτο από τον ζωγράφο Γιώργο Ρόρρη, εκτίθενται στην Αίθουσα που από το 1994 φέρει το όνομά του.

Η ξαναγός μας, επίσης, δεν παρέλειψε να μας ενημερώσει και για το κομβικό χρονικό σημείο της ανέγερσης του Μνημείου Αγνώστου Στρατιώτου στην Πλατεία των Παλαιών Ανακτόρων σε σχέδια του αρχιτέκτονα Εμμανουήλ Λαζαρίδη. Το μνημείο εγκαινιάστηκε στις 25 Μαρτίου 1932, μετά από σχετική ανάθεση στον γλύπτη Φωκίωνα Ρωκ. Το γλυπτό που κοσμεί το κέντρο του Μνημείου αναπαριστά ένα νεκρό οπλίτη και εκατέρωθεν της παράστασης αναγράφονται οι ρήσεις του Θουκυδίδη «ΜΙΑ ΚΛΙΝΗ ΚΕΝΗ ΦΕΡΕΤΑΙ ΕΣΤΡΩΜΕΝΗ ΤΩΝ ΑΦΑΝΩΝ» και «ΑΝΑΡΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΠΑΣΑ ΓΗ ΤΑΦΟΣ». Επάνω στους αναλημματικούς τοίχους τοποθετήθηκαν δώδεκα, αρχικά, επιγραφές, με τους τόπους διεξαγωγής των σημαντικότερων μαχών των Ελλήνων από τη σύσταση του ελληνικού κράτους, ενώ προβλέφθηκε εσαεί κενός χώρος, ώστε να συμπληρώνονται οι αγώνες που έπονται.

Ιδιαίτερη μνεία έγινε και στη συλλογή της Βιβλιοθήκης της Βουλής, η οποία είναι ανοιχτή όχι μόνο στους Βουλευτές αλλά και στους επισκέπτες της Βουλής και περιλαμβάνει περίπου 650.000 τόμους βιβλίων, εφημερίδες και περιοδικά, σπάνιες εκδόσεις, χειρόγραφα, χάρτες και ποικίλα ιστορικά αρχεία. Η Βιβλιοθήκη της Βουλής διαθέτει επιπλέον πλήρη σειρά της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως και των Πρακτικών της Βουλής και της Γερουσίας. Ένα αληθινό «κόσμημα πολιτισμού», που καθένας μας αξίζει να επισκεφτεί.

Τέλος, μάθαμε ότι το έργο της Βουλής είναι εκτεταμένο όσο και πολυεπίπεδο. Στην προσπάθειά της να διευρύνει την επικοινωνία της με τους πολίτες και να ενισχύσει τη σχέση τους με τον κοινοβουλευτικό θεσμό, η Βουλή των Ελλήνων διοργανώνει από το 1994 εκθέσεις, επετειακά αφιερώματα και διαγωνισμούς παιδικής ζωγραφικής που υποστηρίζονται από έντυπα, φυλλάδια, τρίπτυχα, οδηγούς και καταλόγους, λευκώματα,

Το Μέγαρο της Βουλής

χρονολόγια, αλλά και πλούσιο οπτικοακουστικό υλικό. Μάλιστα από τον Νοέμβριο του 1996, συγκροτήθηκε με απόφαση του τότε Προέδρου της Βουλής, Απόστολου Κακλαμάνη, η Επιτροπή Τέχνης και Πολιτισμού της Βουλής, με πρόεδρο τον ακαδημαϊκό Παναγιώτη Τέτση. Παράλληλα, η Βουλή συμμετέχει και σε δημοπρασίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό, αγοράζοντας έργα κυρίως Ελλήνων καλλιτεχνών. Τη συνεχώς εμπλουτιζόμενη συλλογή έργων τέχνης της Βουλής αποτελούν σήμερα περίπου 1.000 έργα που κοσμούν τους χώρους του κτηρίου και κατά κύριο λόγο αντιπροσωπεύουν τις καλλιτεχνικές τάσεις των δύο προηγούμενων αιώνων. Πολλά από τα έργα αυτά κατά καιρούς περιοδεύουν και εκτίθενται ανά την Ελλάδα.

Η επίσκεψή μας στη Βουλή των Ελλήνων έκλεισε με τις ωραιότερες εντυπώσεις, όταν κληθήκαμε στο πλαίσιο της ξενάγησής μας να παρακολουθήσουμε μέρος της απογευματινής συνεδρίασης της Βουλής, και συγκεκριμένα την ώρα, όπου εκτυλισσόταν ψηφοφορία επί επίκαιρου ζητήματος. Δεν σας κρύβουμε την έκδηλη συγκίνησή μας, όταν, σύμφωνα με την καθιερωμένη διαδικασία, ακούσαμε από τα χείλη της προεδρεύουσας της συνεδρίασης να μας προσφωνούν και να μας καλωσορίζουν στη μοναδική αυτή «γιορτή του κοινοβουλευτισμού και της δημοκρατίας»!

Στο Μέγαρο της Βουλής στεγάζονται...

- Το γραφείο του Προέδρου της Βουλής, των Αντιπροέδρων, των Προέδρων των Επιτροπών, των Κοσμητόρων και Υπηρεσίες της Γ. Διεύθυνσης Κοινοβουλευτικού Έργου και η Βιβλιοθήκη της Βουλής
- Το γραφείο του Πρωθυπουργού
- Η αίθουσα του Υπουργικού Συμβουλίου
- Η Γενική Γραμματεία της Κυβέρνησης
- Τα Γραφεία των Κοινοβουλευτικών Ομάδων των κομμάτων
- Τα Γραφεία των πρώην Πρωθυπουργών
- Τα Γραφεία των πρώην Προέδρων της Βουλής
- Τα Γραφεία του Γενικού Γραμματέα της Βουλής, του Ειδικού Γραμματέα της Βουλής και του Γενικού Διευθυντή Κοινοβουλευτικού Έργου
- Το Εντετακτήριο των Βουλευτών
- Το Γραφείο των Κοινοβουλευτικών Συντακτών
- Η Υγειονομική μονάδα
- Λοιπές υπηρεσίες για την καθημερινή εξυπηρέτηση των Βουλευτών και των εργαζομένων (βρεφονηπιακός σταθμός, υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας, γραφείο της Ολυμπιακής Αεροπορίας, υποκατάστημα των ΕΛ.ΤΑ., τμήμα Τηλεπικοινωνιακής Εξυπηρέτησης του Ο.Τ.Ε., υπηρεσία Ασφαλείας της Βουλής, καφενείο και εστιατόριο).

της Ελένης Στασινοπούλου

Η Προβηγκία είναι μια περιοχή της νότιας Γαλλίας που βρέχεται από τη Μεσόγειο και είναι γνωστή στον περισσότερο κόσμο για την κοσμοπολίτικη παραλιακή πλευρά της Κυανής Ακτής. Από τη Μασσαλία μέχρι τη Νίκαια και το Μονακό πλήθος τουριστών, όλων των βαλαντιών κυρίως των υψηλών, συρρέουν τους περισσότερους μήνες του χρόνου γοητευμένοι από τον καλό καιρό, τη ... μέτρια (για εμάς τους Έλληνες) ομορφιά της ακτογραμμής της, την αρχιτεκτονική της, την καλλιτεχνική της ατμόσφαιρα αλλά και την αίγλη των δραστηριοτήτων που φιλοξενεί.

Καλοκαιρινό Θεατρικό Φεστιβάλ της Αβινιόν, αγώνες αυτοκινήτου στο Μονακό, Κινηματογραφικό Φεστιβάλ Κανών είναι μερικά μόνο από τα γεγονότα που μαγντίζουν τη διεθνή προσοχή.

Όλα αυτά έχουν το ενδιαφέρον τους, αλλά η πραγματική Προβηγκία δεν βρίσκεται εκεί. Η ψυχή της αποκαλύπτεται όταν απομακρυνθεί κανείς από τη θάλασσα και προχωρήσει σε ορεινές και λιγότερο δημοφιλείς διαδρομές, στην Haute Provence, η οποία εκτείνεται μέχρι τις παρυφές των Άλπεων. Σε αυτό το ιδιαίτερο κομμάτι της περιοχής, πόλεις και αμέτρητα χωριά μιας άλλης εποχής, μεσαιωνικά ως επί το πλείστον, μέσα σε μια φύση οργιαστική κάνουν το νου να τρέχει διαρκώς σε πίνακες, ταινίες, μουσικές και ποιήματα αυτών που την αγάπησαν.

Τα λιβάδια είναι γεμάτα παπαρούνες και ίριδες, οι θημωνιές αραδιασμένες στα θερισμένα σιταροκώραφα, οι λεβάντες έτοιμες να ανθίσουν, οι κήποι στα αγροτόσπιτα γεμάτοι μυρωδικά και ζαρζαβατικά, η μυρωδιά του φρέσκου ψωμιού και των γλυκών σε βρίσκει, όπου και αν είσαι, οι υπαίθριες αγορές σφύζουν από κόσμο, τα τραπέζια στις πλατείες είναι στρωμένα με φροντίδα, οι άνθρωποι ευγενικοί, οι δρόμοι καθαροί, το κρασί προσφέρεται σε καράφα (!) και το μέλι μυρίζει, τι άλλο; Λεβάντα.

Ένας τόπος ευλογημένος. Ξαν την πατρίδα μας. Για τους Γάλλους, όμως, είναι ένα κεφάλαιο, πάνω στο οποίο έχουν επενδύσει με σοβαρότητα.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω την Κική Μπήτρου, που συνέβαλε ώστε να πραγματοποιηθεί αυτή η εκδρομή και όλους τους συμμετέχοντες, καθώς ο κάθε ένας με την παρουσία του έδωσε ουσία στη λέξη «ταξίδι»...

Η υπεύθυνη της διοργάνωσης
Ελένη Στασινοπούλου

Θεατρικό Φεστιβάλ Αβινιόν

Το Φεστιβάλ Αβινιόν ιδρύθηκε από τον Ζαν Βιάρ το 1947. Σήμερα είναι ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα στο χώρο των παραστατικών τεχνών του κόσμου. Κάθε χρόνο, τον Ιούλιο, η Αβινιόν γίνεται μια πόλη-θέατρο, φιλοξενώντας χιλιάδες θεατρόφιλους και πλήθος τουριστών που συρρέουν στην πόλη.

Παραστάσεις, εκθέσεις, συναντήσεις, συζητήσεις θεωρητικού και επαγγελματικού ενδιαφέροντος διαμορφώνουν τη μεγάλη γιορτή του θεάτρου.

Φυσικά, δεν είναι μονάχα το επίσημο Φεστιβάλ με το πυκνό του πρόγραμμα που δίνει τον τόνο της γιορτής μέσα στην πόλη. Δεκάδες θέατροι κατεβαίνουν με δική τους πρωτοβουλία στην «αγορά» της Αβινιόν. Ομάδες ξεκύνονται καθημερινά στους δρόμους, από το πρωί έως αργά τη νύχτα. Μεταξύ επίσημου και ανεπίσημου Φεστιβάλ υφίσταται ένας ουσιαστικός δεσμός, μια αμοιβαιότητα, αφού είναι σε τελευταία ανάλυση συκοινωνούνται δοχεία και το ένα προϋποθέτει το άλλο.

Το Παπικό Ανάκτορο, με θέα προς τη Γέφυρα της Αβινιόν, τα τείχη της πόλης και τον Ροδανό ποταμό, είναι το φυσικό ντεκόρ αυτής της μεγαλειώδους πόλης-θεάτρου. Η πόλη μεταμορφώνει την αρχιτεκτονική της κληρονομιά σε χώρους παραστάσεων. Η επίσημη Αυλή του Palais des Papes φιλοξενεί 2.000 θεατές, στο κέντρο ενός κτηρίου που συγκαταλέγεται στην παγκόσμια κληρονομιά της Unesco. Κατά την επίσκεψή μας οι σκαλωσιές είχαν ήδη αρχίσει να στήνονται.

Το Palais des Papes είναι το σύμβολο της ακτινοβολίας της εκκλησίας στη Χριστιανική Δύση τον 14^ο αιώνα. Κατασκευάστηκε το 1335, σε λιγότερο από 20 χρόνια, είναι κυρίως το έργο δύο πάπων που ανέλαβαν την κατασκευή του. Το μνημείο αποτελεί το σημαντικότερο γοτθικό παλάτι της Δύσης και παρουσιάζει στον επισκέπτη περισσότερους από 20 χώρους, και, κυρίως, τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του πάπα και τις φανταστικές τους διακοσμήσεις από τον Ιταλό καλλιτέχνη Matteo Giovannetti.

Camargue

Με έκταση πάνω από 930 τετρ. κλμ., η Camargue είναι το μεγαλύτερο δέλτα ποταμού στην Ευρώπη, με εξαιρετική βιοποικιλότητα. Εδώ ζουν τα περίφημα άσπρα άλογα της Camargue, ταύροι και περισσότερα από 400 είδη πουλιών, συμπεριλαμβανομένων των ροζ φλαμίνγκο σε μια ισορροπία ανάμεσα στο περιβάλλον και τις ανθρώπινες δραστηριότητες, που έχουν μια ιστορία 26 αιώνων.

Τα άλογα της Camargue είναι μια ιδιαίτερη φυλή, η οποία, όπως και οι ταύροι της Camargue, ζουν σε ημι-ελεύθερη κατάσταση. Είναι μία από τις αρχαιότερες φυλές στον κόσμο και συνδέονται στενά με τα προϊστορικά άλογα, τα λείψανα των οποίων έχουν βρεθεί αλλού στη νότια Γαλλία. Όπως και οι ταύροι, τα άλογα της Camargue είναι μικρότερα από τα σύγχρονα ξαδέλφια τους, αλλά είναι σε θέση να επιβιώσουν εκτεθειμένα σε ζέστη και υγρασία το καλοκαίρι και δυνατό κρύο το χειμώνα.

Στη νοτιοανατολική Camargue, από την αρχαιότητα, συνεχίζοντας στο μεσαίωνα και φτάνοντας μέχρι τις μέρες μας υπάρχουν απέραντες αλυκές όπου μαζεύεται αλάτι. Ο ανοικτός ορίζοντας, η ηρεμία και η απεραντοσύνη της περιοχής δίνουν στο τοπίο μια παράξενη ομορφιά. Εδώ ο Βαν Γκογκ ζωγράφισε πίνακές του και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, ο Αμερικανός συγγραφέας Έρνεστ Χέμινγκγουεϊ και ο Πικάσο την επισκέπτονταν τακτικά. Έχει, επίσης, χρησιμοποιηθεί ως σκηνικό σε αρκετές ταινίες.

Η Camargue γενικά και η πρωτεύουσά της Saintes-Maries-de-la-Mer, ειδικότερα, σχετίζονται με τους Ρομά. Στην πόλη δεσπόζει ένας ναός που χτίστηκε από τον 9^ο έως τον 12^ο αιώνα, ως οχυρό και καταφύγιο, είναι ορατός από απόσταση χιλιόμετρων και είναι αφιερωμένος στην Αγία Σάρα, το νέγρικο ομοίωμα της οποίας βρίσκεται στην κρύπτη του ναού, από όπου στις 24-25 Μαΐου βγαίνει να πάει ως τη θάλασσα για να αγιαστούν τα νερά. Αυτό είναι το μεγάλο ετήσιο προσκύνημα των τσιγγάνων που συρρέουν από όλες τις γωνιές της Ευρώπης. Η μεγάλη φολκλορική αλλά κυρίως θρησκευτική φέστα γίνεται προς τιμή της Αγίας Σάρας, προστάτιδας των τσιγγάνων. Πρόκειται για ένα γεγονός, η ιστορία του οποίου γίνεται στα βάθη του χρόνου.

Grand Pris Monaco

Το πριγκιπάτο του Μονακό είναι μια πόλη-κράτος, η οποία εκτείνεται κατά μήκος της Κυανής Ακτής. Αποτελεί το δεύτερο κατά σειρά μικρότερο, σε μέγεθος, ανεξάρτητο κράτος παγκοσμίως μετά το Βατικανό, όπως επίσης και το πιο πυκνοκατοικημένο. Στη διάρκεια των τελευταίων ετών, μεγάλα έργα έδωσαν τη δυνατότητα στο Μονακό να επεκταθεί κατά σχεδόν 40 εκτάρια, τα οποία κερδήθηκαν, κατά βάση, από τη θάλασσα, μέσω επικωματώσεων.

Οι κάτοικοί του αποκαλούνται Μονεγάσκοι. Το Μονακό έχει πολίτευμα Συνταγματικής Μοναρχίας από το 1911, με ένα πρίγκιπα, επικεφαλής του Κράτους της οικογένειας Γκρι-μάλνι. Σημερινός πρίγκιπας είναι ο Αλβέρτος. Η πόλη αυτή είναι κυρίως γνωστή για το κλίμα της και τον τουρισμό της, τα καζίνο της, τις τράπεζές της, επειδή η νομοθεσία του πριγκιπάτου για το τραπεζικό απόρρητο και τη χαμηλή φορολογία τις ευνοεί και ως εκ τούτου τις προτιμά η διεθνής επιχειρηματική κοινότητα, και όχι μόνο, καθώς και για τους αγώνες της Formula 1.

Η Formula 1 είναι πρωτάθλημα αγώνων αυτοκινήτου

Η λέξη «Formula» αναφέρεται σε ένα σύνολο κανονισμών που πρέπει απαρεγκλίτως να τηρούνται από τις ομάδες και τα αυτοκίνητα που λαμβάνουν μέρος σε κάθε αγώνα. Το Γκραν Πρι του Μονακό διεξάγεται από το 1929 με τις ευλογίες της βασιλικής οικογένειας, η οποία έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους αγώνες, καθώς ένα μεγάλο μέρος των

εσδών του πριγκιπάτου οφείλεται σε αυτούς. Κατά τη διάρκεια του σαββατοκύριακου του αγώνα, πλήθος τουριστών συγκεντρώνεται, πλούσιοι και διάσημοι φθάνουν με τα γιοτ τους στο λιμάνι που είναι γεμάτο θεατές.

Κινηματογραφικοί αστέρες, ολονύκτια πάρτι και μόλιγκ κλιδή συνθέτουν το σκηνικό των αγώνων. Τα μπαλκόνια μετατρέπονται σε θέσεις θέασης, με ένα «μικρό» αντίτιμο βεβαίως. Ενδεικτικά, το 2008 η χαμηλότερη τιμή εισιτηρίου για όλο το διήμερο του αγώνα είχε καθοριστεί στα 300 δολάρια, με την ακριβότερη στα 3.000 δολάρια.

Για το στήσιμο της πίστας απαιτούνται έξι εβδομάδες, ενώ για το «ξήλωμα» άλλες τρεις, χωρίς κανείς από τους ντόπιους να διαμαρτύρεται για την αναστάτωση.

Η διαδρομή έχει κρατηθεί σχεδόν αναλλοίωτη με το πέρασμα των χρόνων, με ελάχιστες τροποποιήσεις. Έχει μήκος 3,34 κλμ., απόσταση που διανύσαμε με τη δική μας Formula 2, που δεν ήταν άλλη από τα πόδια μας, ενώ καθ' οδόν συναντήσαμε και τον πρίγκιπα Αλβέρτο που επιθεωρούσε την εξέλιξη των εργασιών, μιας και τη μεθεπομένη της επίσκεψής μας θα πραγματοποιείτο ο αγώνας.

Η συνολική απόσταση που διανύουν οι οδηγοί είναι 260,520 κλμ. σε 78 γύρους, με αποτέλεσμα το GP Μονακό να είναι ο πιο μικρός σε απόσταση αγώνας. Οι μεγάλες αλλαγές στις κλίσεις και οι πολύ κλειστές στροφές είναι μερικά από τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη διαδρομή, κάνοντας την πίστα την πλέον δύσκολη και απαιτητική του πρωταθλήματος. Άλλο ένα κομμάτι της πίστας που προκαλεί δέος είναι η είσοδος και η έξοδος από το τούνελ,

καθώς η μεγάλη διαφορά του φωτισμού δεν επιτρέπει στιγμιαία στους οδηγούς να βλέπουν, την ώρα που κινούνται με πολύ μεγάλη ταχύτητα. Εξαιτίας της στενής, εξαιρετικά απαιτητικής πίστας, των χιλιάδων αλλαγών ταχυτήτων, της δυσκολίας στο προσπέρασμα και της απόλυτης και κυριολεκτικά επώδυνης για το μυαλό συγκέντρωσης των οδηγών, οι αγώνες έχουν συχνά απροσδόκητη κατάληξη.

Ο πιο διάσημος οδηγός των τελευταίων ετών στη Formula 1 είναι ο Μίκαελ Σουμάχερ, ο οποίος έχει κατακτήσει 7 πρωταθλήματα οδηγών. Άλλοι γνωστοί σύγχρονοι οδηγοί είναι οι Μίκα Χάκκινεν, Κίμι Ραϊκόνεν, Φερνάντο Αλόνσο και Τζένσον Μπάτον. Οδηγοί που, επίσης, έγραψαν ιστορία στο άθλημα ήταν οι Άιρτον Σένα, Νέλσον Πικέ, Αλαίν Προστ, Νάιτζελ Μάνσελ, Τζάκι Στιούαρτ, Ζιλ Βιλνέβ, Νίκι Λάουντα.

Η Formula 1 είναι το ακριβότερο σπορ στον κόσμο, τόσο όσον αφορά τις επενδύσεις που πρέπει να διενεργήσουν οι ομάδες σε τεχνολογία και οδηγούς, όσο και τα εισιτήρια των θεατών.

Ο λόγος των επενδύσεων σε αυτό το τόσο δαπανηρό άθλημα είναι η δοκιμή νέων τεχνολογιών, με τελικό στόχο την άμεση χρησιμοποίησή τους σε οχήματα μαζικής παραγωγής. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι η χρήση του δισκόφρενου έγινε για πρώτη φορά στον αγώνα του Λε Μαν από την Jaguar.

Το Φεστιβάλ των Κανών γεννήθηκε από μια κίνηση-αντίδραση στο τότε υποστηριζόμενο από το φασιστικό καθεστώς του Μουσολίνι Φεστιβάλ της Βενετίας και ως η κατάλληλη βιτρίνα για έκθεση του διαρκώς ανερχόμενου γαλλικού σινεμά. Το 1938, το Φεστιβάλ της Βενετίας βράβευσε μια Γερμανίδα σκηνοθέτη για μια προπαγανδιστικά φασιστική ταινία της (Olympia), αγνοώντας τη «Μεγάλη Χίμαιρα» του Ζαν Ρενουάρ, γεγονός που εξόργισε τους Γάλλους. Έτσι, αργότερα την ίδια χρονιά, αποφασίζουν ότι θα ξεκινήσουν το δικό τους Φεστιβάλ, με πρωτοστάτη τον Λουί Λυμιέρ*. Το μικρό παραθεριστικό θέρετρο των Κανών επιλέχθηκε τυχαία λόγω κλίματος, αλλά και επειδή οι δημοτικές αρχές του συμφώνησαν να συνεισφέρουν στον προϋπολογισμό του Φεστιβάλ. Το Φεστιβάλ ξεκίνησε την 1 Σεπτεμβρίου 1939, όμως οι Γερμανοί εισβάλουν στην Πολωνία στις 3 του μηνός και ξεκινά ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Έτσι, το πρώτο Φεστιβάλ διακόπεται έχοντας προλάβει να δείξει μόνο μία ταινία, πριν ακυρωθεί. **Από το 1946** επαναλαμβάνεται και γίνεται αμέσως κέντρο συνάντησης κορυφαίων σκηνοθετών (στην πρώτη διοργάνωση παίχτηκαν ταινίες των Άλφρεντ Χίτσκοκ, Μπίλι Γουάιλντερ, Ζαν Κοκτό, Ρομπέρτο Ροσελίνι). Η σημερινή λάμψη των Κανών οφείλεται σε όσα συνέβησαν στη **δεκαετία του '50**. Πρώτα απ' όλα, το Φεστιβάλ μεταφέρθηκε από Σεπτέμβριο σε Μάιο - ώστε να μην ανημετωπίζει τον ανταγωνισμό από άλλα διεθνή καλλιτεχνικά γεγονότα. Το 1953, μία άγνωστη και καστανή (ακόμα) στάρλετ ξεκινά το φαινόμενο της πλαζ της Κρουαζέτ. Η Μπριζίτ Μπαρντό εμφανίζεται με

μπικίνι. Από εκείνη τη στιγμή δίνεται το σύνθημα και η Κρουαζέτ πλημμυρίζει από το διεθνές κινηματογραφικό τζετ σετ (από τον Τζέιμς Νυν μέχρι την Τζίνα Λολομπριτζίτα και την Σοφία Λόρεν), αστράφτοντας από τη λάμψη των φλας των παπαράτσι. Το 1955, τα φοινικόδεντρα της πόλης δίνουν την έμπνευση για να σχεδιαστεί το μεγάλο βραβείο που θα συνδεθεί με το Φεστιβάλ: ο Χρυσός Φοίνικας (Palme D' Or). Στη διάρκεια της **δεκαετίας του '60**, το Φεστιβάλ επιδέχεται επαναστατικές παρεμβάσεις - τόσο στη φόρμα του, όσο και επί της ουσίας.

Το Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Κανών

Το 1961, γεννιέται το τμήμα της αγοράς, ως επίσημο κομμάτι του Φεστιβάλ. Παράλληλα, με το γκλάμουρ της Κρουαζέτ και το σινεφίλ διαγωνιστικό τμήμα που συγκέντρωνε τον καλλιτεχνικό κόσμο της Ευρώπης και της Αμερικής, η αγορά προσέλκυε όλους τους επιχειρηματίες του κινηματογραφικού χώρου: αγοραστές και πελάτες της διεθνούς κινηματογραφίας.

Μέσα στη δεκαετία, η μέχρι τότε αυστηρά γαλλική κριτική επιτροπή «ανοίγεται», προσκαλώντας μέλη κι από άλλες χώρες. Η Σοφία Λόρεν, ο Φριτς Λανγκ, ο Λουκίνο Βισκόντι γίνονται από τα πρώτα μέλη της διεθνούς πλέον κριτικής επιτροπής. **Τη δεκαετία του '70**, ο αμερικανικός κινηματογράφος «εισβάλλει» στις Κάνες με τις συμμετοχές και βραβεύσεις νεαρών τότε σκηνοθετών, όπως οι Φράνσις Φορντ Κόπολα και Μάρτιν Σκορσέζε. Ο Κόπολα πήρε δύο Χρυσούς Φοίνικες μέσα σε 5 χρόνια με τη «Συνομιλία» και το «Αποκάλυψη Τώρα!», ο Στίβεν Σόντερμπεργκ για την ταινία του «Σεξ, Ψέματα και Βινετοταινίες», ο Κουέντιν Ταραντίνο για το «Pulp Fiction», ο Ρόμπερτ Άλτμαν για το «M*A*S*H». Όλα ξεκίνησαν στην εκπνοή της δεκαετίας του '60 (1969), όταν ο Ντένις Χόπερ και η μηχανόβια παρέα του κατέφθασαν στις Κάνες, έχοντας μαζι τους τη μη τελειωμένη κόπια του «Easy Rider». Πίτερ Φόντα, Τζακ Νίκολσον και Χόπερ αλήτευαν στην Κρουαζέτ, γράφοντας «ιστορία». Ο τελευταίος έφυγε με το Βραβείο του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη. Από τότε μέχρι και τις μέρες μας το Φεστιβάλ συνεχίζει να αναγνωρίζει και να βραβεύει το τολμηρό, ανεξάρτητο, εκτός κολλιγουντιανών στούντιο αμερικανικό σινεμά. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι οι Αμερικανοί σκηνοθέτες πρώτα αναγνωρίζονται στις Κάνες και μετά στη χώρα τους.

*Οι αδελφοί Ζαν και Λουί Λυμιέρ κατασκεύασαν τη φορητή συσκευή του κινηματογράφου, την οποία κατοχύρωσαν με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας, το 1894. Ο κινηματογράφος των αδελφών Λυμιέρ αποτέλούσε ταυτόχρονα μηχανή λήψεως και προβολής, καθώς επίσης και εκτύπωση του φιλμ. Η πρώτη ταινία που δημιουργήσαν ήταν η «Έξοδος από το εργοστάσιο Λυμιέρ» (La sortie des usines Lumière), στις 19 Μαρτίου 1895 και αποτύπωνε την έξοδο των εργατών από το εργοστάσιό τους.

Κλασικές στιγμές

- Στην πρώτη διοργάνωση του '46, οι κριτές μοίρασαν το Α' Βραβείο σε... 11 ταινίες! Ανάμεσά τους η «Σύντομη Συνάντηση» του Ντέιβιντ Λιν και το «Ρώμη, Ανοχύρωτη Πόλη» του Ρομπέρτο Ροσελίνι.
- Το 1955, μία αμερικανίδα σταρ γνωρίζει τον πρίγκιπά της: η Γκρέις Κέλι επισκέπεται το Φεστιβάλ Κανών και δεν ξαναφύγει ποτέ, καθώς γνωρίζει τον Ρενιέ και γίνεται πριγκίπισσα του Μονακό.
- Οι Χρυσοί Φοίνικες της δεκαετίας του '60 έγραψαν ιστορία στο παγκόσμιο σινεμά: «La Dolce Vita» του Φεντερίκο Φελίνι, «Βιριδιάνα» του Λουίς Μπουνιουέλ, «Blow-Up» του Μικελάντζελο Αντονιόνι, «If...» του Λίντσεϊ.
- Μάης 1968. Μέλη του νέου κύματος των σκηνοθετών (Φρανσουά Τριφó, Ζαν Λυκ Γκοντάρ), σε συμπράσταση με την εξέγερση σε όλη τη Γαλλία, οργανώνουν διαμαρτυρία στην Κρουαζέτ, εισβάλουν στις αίθουσες, σκαρφαλώνουν στη βελούδινη αυλαία της οθόνης και σταματούν τη διοργάνωση 5 ημέρες νωρίτερα.
- 1976. Ο Τένεσι Γουίλιαμς, πρόεδρος της κριτικής επιτροπής, καταδικάζει τον «Ταξιτζή» του Μάρτιν Σκορσέζε ως «μία από τις πιο βάρβαρες εμπειρίες της ζωής του», δηλώνοντας ότι «οι ταινίες δεν πρέπει να απεικονίζουν με τέτοια ηδονή την βία, το αίμα και την ανθρώπινη κατάντια, λες και είμαστε στις ρωμαϊκές αρένες και παρακολουθούμε αιμοβόρικες σφαγές». Η διαφωνία του δεν εισακούεται και το 1976 ο Χρυσός Φοίνικας πηγαίνει στον «Ταξιτζή».

Petanque

Οι γαλλικές μπάλες γνωστές με το όνομα «petanque» είναι ίσως το σπορ που βρίσκεται πιο κοντά στις γαλλικές καρδιές. Κοντινό στο βρετανικό bowling ή το ιταλικό bocce, η γαλλική έκδοση παίζεται παραδοσιακά με σιδερένιες βαριές μπάλες πάνω σε χώμα, ενίοτε με ένα ποτήρι pastis στο χέρι. Το γήπεδο του petanque σε κάθε γαλλική κομμόπολη του νότου είναι το σημείο συνάντησης του ανδρικού πληθυσμού.

Η ιστορία του

Ήδη από τον 6^ο αιώνα π.Χ., καταγράφεται ότι οι αρχαίοι Έλληνες έκαναν παίξει ένα παιχνίδι, πετώντας νομίσματα, τότε επίπεδες πέτρες. Οι αρχαίοι Ρωμαίοι τροποποίησαν το παιχνίδι με την προσθήκη ενός στόκου, που έπρεπε να προσεγγιστεί όσο το δυνατόν περισσότερο. Σε ένα ρωμαϊκό τάφο στη Φλωρεντία παρουσιάζονται άνθρωποι που παίζουν αυτό το παιχνίδι, σκύβοντας για να μετρήσουν τα σημεία. Αυτή η ρωμαϊκή παραλλαγή ήρθε στην Προβηγκία από Ρωμαίους στρατιώτες και ναύτες. Μετά από τους Ρωμαίους, οι πέτρινες σφαίρες αντικαταστάθηκαν από ξύλινες μπάλες. Κατά το μεσαίωνα, το παιχνίδι αναφέρεται ως globulurum, αλλά έγινε ευρέως γνωστό ως boules (δηλαδή «μπάλες»), και παιζόταν σε όλη την Ευρώπη. Μέχρι τον 19^ο αιώνα, στην Αγγλία, το παιχνίδι είχε εξελιχθεί και οργανωθεί σε αγώνες επιπέδου «κυπέλλου». Στη Γαλλία, το παιχνίδι εξελίχθηκε ιδιαίτερα στην Προβηγκία. Η γαλλική ονομασία petanque προέρχεται από petanca στη διάλεκτο της προβηγκιανής γλώσσας και απορρέει από την έκφραση pet tancats [pres tankats], που σημαίνει «πόδια σταθερά» ή «πόδια φυτεμένα» (στο έδαφος). Ο Γάλλος καλλιτέκνης Meissonnier έκανε δύο πίνακες που δείχνουν ανθρώπους να παίζουν το παιχνίδι, και ο Honoré de Balzac περιγράφει έναν αγώνα στο «La Comedie Humaine». Η σημερινή μορφή του παιχνιδιού διαμορφώθηκε από το 1907 ή το 1910, πού αλλού, στην Προβηγκία. Στις ημέρες μας υπάρχουν ισχυρές εθνικές ομοσπονδίες στη Γερμανία, την Ισπανία και την Αγγλία. Petanque παίζεται ενεργά σε πολλά έθνη που η ιστορία τους συνδέεται με τη γαλλική αποικιοκρατία, ιδιαίτερα στη Νοτιοανατολική Ασία, συμπεριλαμβανομένων των Λάος, Ταϊλάνδης, Βιετνάμ, Καμπότζης, Ινδιών καθώς και ορισμένων περιοκών της Αφρικής. Το πιο γνωστό διεθνές πρωτάθλημα πραγματοποιείται κάθε χρόνο στη Μασσαλία, με περισσότερους από 10.000 συμμετέχοντες και πάνω από 150.000 θεατές.

Αρωματοποιία

Η σύγχρονη ιστορία του αρώματος εσπάζει κυρίως στη Γαλλία και συγκεκριμένα στο γαλλικό νότο. Εδώ, με επίκεντρο την πόλη Grasse, έχει δημιουργηθεί ένα παγκόσμιο κέντρο βιομηχανίας αρωμάτων ήδη από τον 17^ο αιώνα. Κατά τη διάρκεια των αιώνων, η γαλλική αρωματοποιία έχει αναπτύξει τεχνικές για την κατασκευή αρωμάτων από τα λουλούδια, φύλλα, βρύα, βότανα, μπαχαρικά και άλλα συστατικά. Χιλιάδες στρέμματα καλύπτονται από αρωματικά λουλούδια, με πρώτη, από πολύ παλιά, τη λεβάντα. Με την εναλλαγή των εποχών και με το ήπιο κλίμα της Μεσογείου να ευνοεί τις καλλιέργειες, μια ατέλειωτη γκάμα λουλουδιών προστέθηκε, από τις μιμόζες και τις βιολέτες του Γενάρη, τους υάκινθους και νάρκισσους του Απρίλη και τους πορτοκαλανθούς του ίδιου μήνα, ως τα περίφημα τριαντάφυλλα του Μάη και το γιασεμί του καλοκαιριού. Το γιασεμί, το τριαντάφυλλο και η λεβάντα αποτελούν σταθερά μέχρι και σήμερα τη βάση της πρώτης ύλης, την οποία εκμεταλλεύονται οι σημαντικότεροι οίκοι καλλυντικών στον κόσμο. Δώδεκα μήνες με πολλή δουλειά για τους παραγωγούς, αλλά και σπουδαία έσοδα. Σήμερα, βέβαια, λόγω του κόστους της εγχώριας παραγωγής, εκτός από το να εξάγονται, εισάγονται και τόνοι λουλουδιών από διάφορα σημεία του κόσμου. Από την Ελλάδα εισάγεται για αρωματοποιία μόνο μαστίχα. Στον κλάδο αυτό απασχολούνται περίπου 10.000 άτομα και ο τζίρος της κυμαίνεται στα 600 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο, δηλαδή περίπου το 6% της παγκόσμιας αγοράς. Στην περιοχή έχουν την έδρα τους οι τρεις μεγαλύτεροι οίκοι παραγωγής πρώτης ύλης αρωμάτων του κόσμου και είναι ο οίκος Fragonard, ο οίκος Molinard και ο οίκος Gallimard. Ένας από τους τομείς που δραστηριοποιούνται οι οίκοι αυτοί είναι η ανακάλυψη και εκπαίδευση των αρωματοποιών. Ο αρωματοποιός (perfumeur) είναι ένας εκπαιδευμένος επαγγελματίας, τις πιο πολλές φορές χημικός, ο οποίος δημιουργεί αρώματα. Τους εντοπίζουν συνήθως σε νεαρή ηλικία (6-10 ετών) και προσφέροντάς τους ένα πολύ μεγάλο χρηματικό ποσό, το οποίο μέχρι την ηλικία των 18 ετών εισπράττει η οικογένειά τους, τους σπουδάζουν, συνήθως χημικούς, και τους προσφέρουν ένα εξαιρετικά προσοδοφόρο επάγγελμα. Οι ιδιαίτερες ικανότητες τους διαρκούν μέχρι την ηλικία των 33-35 ετών, αλλά μέχρι τότε απαγορεύεται να τρώνε αλάτι, καφέ, οινόπνευμα κ.α. Ο αρωματοποιός λέγεται και «φύτη», γιατί, μετά από μακρόχρονη εκπαίδευση και εμπειρία, μπορεί να αναγνωρίσει συγκεκριμένες μυρωδιές ανάμεσα σε εκατοντάδες και μπορεί να φανταστεί το αποτέλεσμα της συμμετοχής μιας μυρωδιάς μέσα σε ένα μίγμα από πολλές άλλες. Η «αδελφότητα» των αρωματοποιών είναι μια ελίτ που αποτελείται από περίπου 1.000 αρωματοποιούς ανά την υφήλιο. Ανάμεσά τους μόνο το 20% είναι γυναίκες.

Ο Ελληνικός κινηματογράφος και το Φεστιβάλ

Η ελληνική παρουσία στο Φεστιβάλ Κανών δεν είναι μόνο ισχυρή, αλλά και σκεδόν διαρκής, αφού η πρώτη ελληνική ταινία που διεκδίκησε το Μεγάλο Βραβείο του Φεστιβάλ ήταν το 1951. Από τότε οι ελληνικές συμμετοχές τόσο στο επίσημο πρόγραμμα, αλλά και στα παράλληλα προγράμματα «Δεκαπενθήμερο των Εκπνοθετών» και «Εβδομάδα Κριτικής», αλλά και στο Διαγωνιστικό Τμήμα των Ταινιών Μικρού Μήκους, είναι συνεχείς. Στη δεκαετία του '50 και του '60, πρωτοστατεί ο Μιχάλης Κακογιάννης («Κυριακάτικο ξύπνημα» 1954, «Στέλλα» 1955, «Το κορίτσι με τα μαύρα» 1956, «Το τελευταίο ψέμα» 1958, «Ηλέκτρα» 1962). Δεν πρέπει, όμως, να παραλείψουμε να αναφέρουμε τον Ζυλ Ντασέν με την ταινία «Ποτέ την Κυριακή» το 1960 και τον Ντίνο Δημόπουλο με τη «Μανταλένα» το 1961. Επίσης, το όνομα του μεγάλου Έλληνα δημιουργού Θεόδωρου Αγγελόπουλου ταυτίζεται με το Φεστιβάλ. Συγκεκριμένα, συμμετείχε στα εξής: «Θάσος» 1975, «Οι Κυνηγοί» 1977, «Ταξίδι στα Κύθηρα» 1984, «Το μετέωρο βήμα του πελαργού» 1991, «Το βλέμμα του Οδυσσέα» 1995, όπου το 1998 με την ταινία «Μία Αιωνιότητα και μια Μέρα» στην 6^η του συμμετοχή στο Φεστιβάλ ο σκηνοθέτης τιμάται με δύο βραβεία. Χρυσός Φοίνικας (καλύτερης ταινίας) και Α' Βραβείο Κριτικής Επιτροπής. Το 2015, ο σκηνοθέτης Γιώργος Λάνθιμος τιμήθηκε με το Βραβείο Κριτών του Φεστιβάλ Κανών για την ταινία του «Ο Αστακός».

Τα λόγια συχνά περιττεύουν...

...μπροστά στο μεγαλείο των έργων. Η συνέντευξη που θα διαβάσετε αποτελεί ένα ελάχιστο τρόπο για να ευχαριστήσει η συνάδελφός μας, Μαρία Παπανικολάου, την γιατρό του Ωνάσειου Καρδιοχειρουργικού Κέντρου, Φανή Χρονίδου, για την ανυστερόβουλη και ειλικρινή προσφορά της να χειρουργήσει αφιλοκερδώς τον σύζυγό της συναδέλφου, Γιάννη Κανδηράκη. Η κυρία Χρονίδου αποτελεί ζωντανό μήνυμα ελπίδας και ανθρωπιάς, καθώς με το παράδειγμά της περνά φύσει και θέσει το μήνυμα ότι, παρά τις αντιξοότητες και τα προβλήματα της καθημερινότητας, καθένας μας αξίζει να δίνει σθεναρά την προσωπική του μάχη. Η κυρία Χρονίδου έχει μάθει να ασκεί τη δική της ιατρική, εκείνη που πιστεύει βαθειά μέσα της, στοχεύοντας στην καλύτερη ζωή των άλλων και στον αναλλοίωτο ρομαντισμό των διαχρονικών αξιών.

Γι' αυτή την πράξη ανθρωπιάς της γιατρού, η συνάδελφος, Μαρία Παπανικολάου, εκφράζεται με λόγια απεριόριστης εκτίμησης και ευγνωμοσύνης:

Σήμερα χωρίς ανθρώπινες αξίες και συναισθήματα με το προσωπικό συμφέρον - κέρδος να κυριαρχούν η συνάντησή μου με την Καρδιοχειρουργό, Φανή Χρονίδου, ήταν ευλογία. Με ήθος και αξιοπρέπεια, ανθρωπίνη, απλή, ακέραιη επιστήμων. Χειρούργησε τον Γιάννη μου στο Ωνάσειο Καρδιοχειρουργικό Κέντρο. Θα ήθελα να την γνωρίσετε και εσείς. Έτσι, όπως κάποτε που τα μοιραζόμασταν όλα. Και μου λείπετε τόσο...

Παπανικολάου Μαρία
Τ. Διευθύντρια Κεντρικού Καταστήματος πρ. ΑΤΕ

Συνέντευξη της Φανής Χρονίδου στη Βασιλική Μελέτη

ΒΜ. Πώς έγινε η στροφή σας προς την ιατρική;

ΦΧ. Είμαι από τους τυχερούς ανθρώπους που δεν επέλεξα, αλλά με επέλεξε η ιατρική. Μεγαλώνοντας σε μια οικογένεια που σε όλο της το φάσμα δεν είχε καμία σχέση με ιατρικά θέματα, από την προσκολλητική ηλικία, το ενδιαφέρον μου για την ιατρική κυριαρχούσε σε οποιαδήποτε έκφραση. Αρχικά, στα απλοϊκά παιδικά παιχνίδια και στη συνέχεια στο διάβασμα ιατρικών βιβλίων ποικίλου περιεχομένου. Όταν λοιπόν ήρθε η ώρα επιλογής, απλώς δεν υπήρχε ερώτηση, αλλά μόνο απάντηση: ΙΑΤΡΙΚΗ. Βέβαια, όπως θα έχετε διαπιστώσει, από το βιογραφικό μου (για λόγους τώρα πια ασήμαντους) η πρόσβασή μου στην ιατρική δεν ήταν άμεση, χωρίς αυτό να με απομακρύνει στο ελάχιστο από τον προκαθορισμένο στόχο. Στον τελικό δε απολογισμό, οι γνώσεις νοσηλευτικής που αρχικά σπούδασα, μου πρόσφεραν την επιπλέον εμπειρία στην άσκηση της ιατρικής, σε καθοριστικά ολοκληρωμένο επίπεδο.

ΒΜ. Είστε καρδιοχειρουργός στο Ωνάσειο Καρδιοχειρουργικό Κέντρο. Τι σημαίνει «άνθρωπος» για σας και κυρίως τι σημαίνει «ασθενής» για την χειρουργό Χρονίδου Φανή;

ΦΧ. Καρδιοχειρουργός στο Ωνάσειο Καρδιοχειρουργικό Κέντρο αποτελεί απλώς μια συγκυρία. Τη χειρουργική αποτελεί ο συνδυασμός εγχειρητικής και ιατρικής. Η εγχειρητική ανήκει στον χειρουργό που σε ένα καθορισμένο πεδίο οι αποφάσεις και η ικανότητα των χειρών μετατρέπουν τις γνώσεις σε έργο. Η ιατρική ανήκει στον άνθρωπο-ασθενή, που ως άρρηκτη οντότητα ο ιατρός καλείται ολιστικά να προσεγγίσει. Ο στόχος μου είναι να

του Πάρη Παρασκευόπουλου

Εμπειρία... rafting!

Σάββατο πρωί και 20 άτομα με εκδρομική περιβολή και διάθεση έχουν μαζευτεί στη στάση του λεωφορείου της Πιλατείας Συντάγματος. Είναι τα μέλη του **πο.κ.ε.α.τε.π.** που ανυπομονούν να εμφανιστεί το λεωφορείο που θα τους μεταφέρει στον ποταμό Λάδωνα για τη μονοήμερη εξόρμηση rafting! Οι αναγκαίες συστάσεις γίνονται αυθόρμητα και ο ενθουσιασμός για τα νέα πρόσωπα που απαρτίζουν την ομάδα αυτής της δράσης του **πο.κ.ε.α.τε.π.** είναι διάχυτος, μαζί με την ανυπομονησία για άμεση επιβίβαση και αναχώρηση στο ασημί Mercedes mini λεωφορείο. Το ταξίδι ξεκίνησε μαζί με την πρωινή ευχάριστη φλυαρία, καθώς οι συζητήσεις φούντωναν σχετικά με τον τόπο προορισμού, τη δράση μας...

Γέμισε το πούλμαν από λέξεις και περιγραφές όσων είχαν ήδη δοκιμάσει την εμπειρία της κατάβασης ποταμού με φουσκωτή βάρκα. Επιφωνήματα άλλοτε θαυμασμού και άλλοτε φόβου από όσους δεν είχαν μέχρι τώρα καταφέρει να το δοκιμάσουν, οδηγούσαν σε γέλια! Η παρέα έδεσε αμέσως κι η ώρα κυλούσε πολύ ευχάριστα μέχρι την υποχρεωτική στάση για ξεκούραση του οδηγού και καφέ για όλους στην Σ.Ε.Α του αυτοκινητοδρόμου Κορίνθου-Τριπόλεως. Αμέσως μετά το υπέροχο διάλειμμα στη διακάνη της μεγάλης βεράντας που καταστήματος, οι rafter επιβιβάστηκαν ξανά στο λεωφορείο για να απολαύσουν τη διαδρομή μέσα από την κατάφυτη πηλιά στους πρόποδες του Μαινάλου. Από την Τρίπολη και μετά, στο δρόμο προς Λεβίδι και μετά προς Βυτίνα, πριν την οποία το πούλμαν κατευθύνθηκε προς το χωριό Δάφνη, απέραντα δάση με έλατα αποτε-

λούσαν το ιδανικό «πρόγευμα» για την πανδαισία χρωμάτων και αρωμάτων που θα πρόσφερε η περιοχή του σταθμού της ΕΚΟ Action.

Εκεί, έξω από το χωριό Δάφνη, στα σύνορα των νομών Αρκαδίας και Αχαΐας, στις μοναδικές ξύλινες κατασκευές των εγκαταστάσεων, βρέθηκε λίγο πριν το μεσημέρι ολόκληρη η ομάδα, αφού κατέφτασαν, με ΙΧ αυτοκίνητα, άλλα 6 άτομα προερχόμενα από τις γύρω πόλεις. Εκστασιασμένοι, οι συνδαιτυμόνες θαύμασαν το φυσικό κάλλος της τοποθεσίας, η οποία, όντας παραποτάμια, πνιγμένη σε πανύψηλα δέντρα, απέπνεε μια μοναδική αύρα. Ήταν ήδη 12, και μετά το σύντομο ρόφημα που απολάυσαν όσοι αντιστάθηκαν σε ένα σύντομο περίπατο στη γεμάτη φως και ήλιο τριγύρω περιοχή, άρχισαν να αλλιάζουν ρούχα οι κοπέλες της παρέας. Τα ξύλινα οικήματα που εξυπηρετούν τις ανάγκες φύλαξης του εξοπλισμού και διανομής των ειδικών στολών, γέμισαν κόσμο, με χαμόγελα στα πρόσωπα και ενέργεια στο βλέμμα. Μετά τα σχετικά πειράγματα για τα μεγέθη των στολών, μοιράστηκαν οι οδόσωμες φόρμες τύπου κατάδυσης, το αδιάβροχο κράνος για όποιον κρύωνε. Μην ξεχνάμε ότι ήταν μέσα Νοέμβριος και, παρά τον ήλιο, η θερμοκρασία ήταν χαμηλή! Μετά μας δόθηκε και το κράνος που ολοκλήρωσε την ένδυση, με γνώμονα την προστασία και την ασφάλεια όλων.

Πανέτοιμοι λοιπόν από εξοπλισμό και διψασμένοι για περιπέτεια, 24 ενήλικες και 2 παιδιά, που πηλασιώναν τη δυναμική αυτή ομάδα των rafter,

οδηγήθηκαν στο σημείο εκκίνησης της κατάβασης. Η κατανομή έγινε σε δύο βάρκες των 8 ατόμων και μία ακόμα των 10 ατόμων. Δόθηκαν κράνος, κουπί και σωσίβιο γιλέκο σε όλους, προκειμένου να αρχίσει η επιβίβαση στις βάρκες και η εκπαίδευση από τον εκπαιδευτή κάθε μίας. Εδώ αξίζει να αναφερθεί ότι το rafting προέρχεται από τη λέξη *raft* που σημαίνει σχεδία. Αρχικά, η κατάβαση ποταμών για τη μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων γινόταν με κομμένους κορμούς δέντρων δεμένων μεταξύ τους με σχοινιά. Αργότερα, υπάρχουν αναφορές για χρήση πιο εύχρηστων φου-

τώσει από το κυνήγι του Σάτυρου την μεταμόρφωσε σε καλαμιές: τότε ο Πάνας έκοψε μερικά καλάμια, τα ένωσε και έκανε την Σύριγγα μουσικό όργανο, που χρησιμοποιούσε μόνο αυτός.

Αυτά τα όμορφα και επιμορφωτικά ακούστηκαν από τον οδηγό της βάρκας, μόνο στην αρχή της διαδρομής, μετά το πρώτο έντονο ξεκίνημα, όταν παρασύρθηκε η βάρκα από τα νερά του φιλόξενου, κατά τα άλλα, ποταμού και κωπηλατούσαν όλοι, σύμφωνα με τις οδηγίες. Αμέσως μετά, η μορφολογία του ποταμού εκείνη την ημέρα υποχρέωσε όλα τα μέλη του πληρώματος να πειθαρχούν στα αυστηρά και δυνατά κελεύσματα: «Όλοι κουπί εμπρός, η δεξιά πλευρά πίσω!», «Κεφάλια κάτω!», όταν πυκνά κλαδιά

σωστά οι υπόλοιποι, και να κρατήσει σε ασφαλή ρότα το πλεούμενο, αποδείχτηκε εξαιρετικά σοβαρό εγχείρημα και γέννησε ασφαλή συμπεράσματα για το ποιοι «το έχουν»!

Όλα τα ωραία, ωστόσο, κάποτε τελειώνουν κι έτσι, μετά από λίγο, φάνηκε το τέλος της διαδρομής που σηματοδοτούσε την αποβίβαση από τις βάρκες και τη μεταφορά μας στα τρέιλερ για χρήση από τους επόμενους επίδοξους rafter του μυθικού ποταμού! Βέβαια, όλοι ήθελαν να πάνε πάλι για μια ακόμα απίθανη κατάβαση, πριν καλή-καλά, όμως, πάρουν ανάσα, καπνοί και μυρωδιές από το εξωτερικό μπάρμπεκιου μαγνήτισαν τα σώματα που έλαβαν μονομιάς θέση στα ξύλινα τραπέζια για να χαρούν τις γαστριμαργικές εμπνεύσεις των μαγείρων της Ε.Α.

κωτών βαρκών, στη μορφή που τις γνωρίζουμε σήμερα, με τη διαφορά ότι πλέον είναι και αυτοαδειαζόμενες από εισερχόμενα υδάτα. Εκεί λοιπόν, στην αφετηρία της κατάβασης, περίπου 2 χιλιόμετρα βορειότερα από τη βάση της ΕΚΟ action, δίπλα σ' ένα υπέροχο υπεραιωνόβιο πετρόχτιστο γεφύρι, είχε έρθει η μεγάλη στιγμή. Η στιγμή που όλοι περίμεναν και είχαν ονειρευτεί από το προηγούμενο βράδυ, η ώρα που η βάρκα θα κυλούσε ελεύθερη πάνω στα ορμητικά νερά και θα ξεκινούσε η πολυπόθητη κατάβαση στα παγωμένα και φουσκωμένα νερά του Λάδωνα!

Ο Λάδωνας, κατά τη μυθολογία, ήταν ένα τεράστιο φίδι με τρία κεφάλια, που έζησε στην Αρκαδία κατά την αρχαιότητα. Στον ποταμό, που πήρε το όνομά του λόγω του τεράστιου μεγέθους του, από τις πηλινές του Χελμού ως τις πηγές του Αλφειού στην Ηλεία, υπάρχουν πολλές αναφορές στην αρχαία ελληνική μυθολογία, που τον χαρακτήριζαν μυθικό. Εδώ έκανε το μπάνιο της η θεά Δήμητρα, εδώ κυνηγούσε η θεά Άρτεμις, εδώ περιφερόταν ο Πάνας και ερωτεύθηκε τη νύμφη Σύριγγα, όταν ο Λάδωνας για να την γλι-

ξερόβαλλαν από κλειστές στροφές... «Όλοι μέσα!», σήμαινε ότι κάποια σύγκρουση με φυσικό εμπόδιο επρόκειτο να συμβεί κι έπρεψαν άπαντες στο μέσο της βάρκας, έχοντας αγκαλιά το κουπί και τα δύο πόδια εντός.

Πειράγματα, γέλια, φωνές θαυμασμού και κάποτε αγωνίας, καταβρέγματα, μονομαχίες πληρωμάτων εν πλω, τουμπαρίσματα, πτώση στο νερό όσων ήθελαν να κάνουν άσκηση διάσωσης, ήταν μόνο μερικά από τα στιγμιότυπα που εκτυλίχθηκαν, κάνοντας την εμπειρία διασκεδαστική και απολαυστική! Μια μικρή σε διάρκεια, αλλά ανεκτίμητης ανάρτησης στάση στο μέσο της διαδρομής για φωτογράφιση των ομάδων και έντονη κοθύμπηση, κάθετα στα νερά του ποταμού, σ' ένα στενό κομμάτι με ξέρα στα δεξιά του... ήταν μαγική. Το τελευταίο κομμάτι της κατάβασης ήταν και το πιο δύσκολο, με ορμητική ροή, σκαλοπάτι πτώσης σε κάποιο σημείο και εναλλαγή όλων των μελών του πληρώματος σε ρόλο οδηγού. Κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον και την ένταση στα κουπιά όσων άντεχαν ακόμα. Ειδικά, το να καταφέρει κάποιος να δώσει τα σωστά προστάγματα, ώστε να αντιδράσουν

Τα τραπέζια γέμισαν, τα πιάτα εμφανίστηκαν, τα ποτήρια τσούγκρισαν, το σύνθημα δόθηκε.

Όσοι επιθυμούσαν μάλιστα, μπορούσαν μετά να συνεχίσουν με τοξοβολία και ποδήλατο. Η όρεξη μεγάλη και τα ορεκτικά τόσο νόστιμα που πραγματικά δεν κατάφεραν να «γιατρέψουν» την πείνα, αλλή να την ανοίξουν ακόμα περισσότερο, μέχρι να καταφθάσουν οι μπριζόλες και ο κόκκορας με μακαρόνια. Κάπως έτσι ολοκληρώθηκε η πεμπτουσία της απόλαυσης.

Όταν το σκοτάδι άρχισε να νέφτει, κανείς δεν ήθελε να μπει στο όχημα επιστροφής. Αναγκαστικά, άλλοι κουρασμένοι και άλλοι από άποψη, έκλεισαν τα μάτια, προσπαθώντας να κρατήσουν όσο περισσότερο μπορούσαν ζωντανές τις εικόνες που μόλις είχαν κερδίσει από τη φανταστική αυτή εξόρμηση στη ζεστή αγκαλιά της μητέρας φύσης στον Λάδωνα!

Φτάνοντας στην Αθήνα, κοινός παρανομαστής, η επιθυμία να ξαναγίνει σύντομα κάτι παρόμοιο και αυτή τη φορά να περιλαμβάνει και διαμονή εκεί... **για πάντα!**

Μουσικά στην «Απογείωση» συμμετέχουν οι:

Τύμπανα: Γιάννης Αυγερινός
Κρουστά: Γιώργος Κατσάρας
Νταούλι: Γιώργος Αχινιώτης, Γιώργος Κατσάρας
Κοντραμπάσο: Κώστας Αρσένης, Μιχάλης Ζαχαρτζής, Γιάννης Καραμανιώλης
Ηλ. Μπάσο: Κώστας Αρσένης, Γιάννης Καραμανιώλης, Βασίλης Λιάκος
Κλασική / Ακουστική Κιθάρα: Λουκάς Αυγερινός
Ηλ. Κιθάρα /Rhythm & Lead Guitars: Γιάννης Κατσανούλης
Λαούτο: Χρήστος Καθαμπούκας
Σάζι: Παναγιώτης Σδράλης
Κλαρινέτο: Νίκος Γκονέλης, Στέλιος Κοτρώτσιος, Κώστας Κωστούλης, Μιχάλης Σαμπάνης
Φλάουτο: Γιώργος Τσιαρδάκας
Φλογέρα: Μιχάλης Σαμπάνης
Νεί: Γιώργος Αμραντίδης
Τρομπόνι: Γιώργος Αγγελάκης
Τρομπέτα: Κώστας Παπακώστας
Άλτο Σαξόφωνο: Δάφνη Μπαρμπέρη, Μιχάλης Σαμπάνης
Τενόρο Σαξόφωνο: Δάφνη Μπαρμπέρη
Βιολί: Λευτέρης Γάλλιος, Γιώτα Στεφανοπούλου
Τσέλο: Γιώργος Ζαφείρης
Ποντιακή Λύρα: Χριστίνα Κυριακίδου
Κρητική Λύρα: Γιάννης Λεκάκης
Πιάνο/Πιλόκτρα: Ιωάννα Μπαλή, Δημήτρης Φωτιάδης
Ακοντεόν: Ζωή Νταούκα, Δημήτρης Πατούλης

Φωνητικά: Μιχάλης Ζουριδάκης, Αρετή Παπαναστασίου
Νίκος Σκούφας, Ηλέκτρα Φωτιάδη και Απόστολος Φωτιάδης

Παραγωγή: ΧΡΩΜΟΔΙΑΣΤΑΣΗ ΕΠΕ

του χρόνια συμμετείχε σε συγκροτήματα ως ντραμίστας και τραγουδιστής, αλλθά και σε όλες τις συναυλίες ανά την Ελλάδα που πραγματοποίησε ο συνθέτης Δημήτρης Φωτιάδης, υπηρετώντας με αγάπη το ρεμπέτικο, έντεχνο, λαϊκό, ποπ, ροκ και ξένο τραγούδι. Τελείωσε το γυμνάσιο στην Αυστραλία, το λύκειο στη Λάρισα και σπούδασε λογιστική στο ΤΕΙ Λάρισας. Εργάστηκε ως Βοηθός Λογιστή, Καθηγητής Αγγλικών και Υπεύθυνος Ανάπτυξης Αγοράς μεγάλης ελληνικής εταιρείας.

Τα τελευταία χρόνια τραγουδάει και παίζει επαγγελματικά σε συναυλίες, μουσικές σκηνές και μπουάτ σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Τρίκαλα, Δράμα, Καρδίτσα, Μέτσοβο, Δεσκάτη κ.ά, και στην πόλη της Λάρισας, όπου ζει από το 1994, οπότε και επέστρεψε οικογενειακώς από την Αυστραλία. Εμφανιζόταν στη μουσική σκηνή «Μύθος 1927» από το 2006 έως και το 2008. Σήμερα, παράλληλα με τη μουσική του περιπλάνηση, εργάζεται στην Τράπεζα Πειραιώς. Δραστηριοποιείται ως συνδικαλιστής, εκπροσωπώντας τους συναδέλφους εργαζόμενους και από το 2013 είναι μέλος της Διοίκησης του Εργατικού Κέντρου Λάρισας.

Έχει απασχοληθεί ως ηθοποιός και τραγουδιστής στη Λάρισα, συμμετέχοντας σε αρκετές παραγωγές είτε με την ομάδα Zouburlesque της Φαίης Σούκου στα έργα «Happy New York» και «Υπερπαραγωγή», σε σκηνοθεσία του Νικόλα Μακρή, είτε με τις παραγωγές του Απολλωνίου Μουσικού Κέντρου του Θέμη Σαμαντζή στον Τύρναβο καθώς και στη Θεατρική Ομάδα του Εργατικού Κέντρου Λάρισας από το 2014.

Δισκογραφικά συμμετέχει στο CD «Τα τραγούδια της γειτονιάς μας» του Δημήτρη Φωτιάδη από ζωντανή ηχογράφηση (2004). Το 2011 κυκλοφόρησε το πρώτο προσωπικό του CD με τίτλο «Όλα εσύ», σε μουσική του Δημήτρη Φωτιάδη και ποίηση της Μαρίας Μπιλιλή-Φωτιάδη καθώς και στίχους του ίδιου. Το 2016 θα κυκλοφορήσει από την MLK ο δεύτερος προσωπικός του δίσκος με τίτλο «Απογείωση», όπου υπογράφει τους στίχους και τη μουσική στα 6 από τα 9 κομμάτια.

Το 2011, ο Απόστολος Φωτιάδης, μας αυτοσυστήθηκε με την πρώτη του δισκογραφική δουλειά, με τίτλο «Όλα εσύ» ως νέος ερμηνευτής, 5 χρόνια μετά, και σαφώς πιο ώριμος ως τραγουδοποιός πλέον, μας προσκαλεί και μας προκαλεί να απογειωθούμε με το νέο του album «Απογείωση» που κυκλοφορεί από την MLK.

Πρόκειται για ένα δίσκο με 9 ξεχωριστά τραγούδια, με 9 διαφορετικά και ιδιαίτερα κομμάτια που έρχονται να μας ταξιδέψουν και ...να μας απογειώσουν! Ο Απόστολος Φωτιάδης, σ' αυτή τη δεύτερη προσωπική του δισκογραφική δουλειά, ξεδιπλώνεται, πέρα από το στιχουργικό, και στο κομμάτι της σύνθεσης και της δημιουργίας, υπογράφοντας τους στίχους, καθώς και τις συνθέσεις στα 6 από αυτά, με τον Δημήτρη Φωτιάδη να συνθέτει τα άλλα 3 και να αναλαμβάνει την ενορχήστρωση και τη μουσική επιμέλεια όλων των τραγουδιών.

Η ιδιαιτερότητα του δίσκου είναι πώς επιτυγχάνεται το μουσικό πάντρεμα τόσων διαφορετικών επιρροών και ειδών μέσα σε ένα album. Το πώς το έντεχνο συναντά το swing, η παράδοση το rock και η μπαλάντα το ξένο. Πάντα, όμως, με γνώμονα την ποιοτική προσέγγιση των ηχοχρωμάτων και εναλλαγών στους ρυθμούς, κάτι που διακρίνει τα δύο αδέλφια στις συνθέσεις τους και ειδικά στις ενορχηστρώσεις του Δημήτρη Φωτιάδη.

Τα κομμάτια ηχογραφήθηκαν στα Wacry Studios στη Λάρισα από τον Μιχάλη Αδαμόπουλο, που, επίσης, ανέλαβε τη μίξη και το mastering του δίσκου. Ενός δίσκου που από την αρχή ως το τέλος διακρίνεται για τη συλλογικότητα και τη συσπείρωση πολλών εξαιρετικών μουσικών και καλλιτεχνών. Χρόνια συνεργάτες, νέοι και παλιοί φίλοι έβαλαν το λιθαράκι τους, την πινελιά τους, για να αποκτήσει αυτός ο δίσκος τα ιδιαίτερα και ποικιλότροπα αυτά ηχοχρώματα που εκπροσωπεί.

- Το δημιουργικό κομμάτι ανήκει στον ζωγράφο Νίκο Βάνη.
- Οι φωτογραφίες Art + Studios Δημήτρης Παπαδημητρούλας.
- Ο σχεδιασμός εντύπου από Viewmaster Αργυρώ Σταρίδα.

ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

απόστολος Φωτιάδης

Γεννημένος στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας το 1978 και μεγαλωμένος σε μουσική οικογένεια, με μητέρα στιχουργό/ερμηνεύτρια, πατέρα ερμηνευτή και αδελφό μουσικοσυνθέτη, δεν άργησε κι αυτός να πάρει τον όμορφο δρόμο της μουσικής και της ποίησης. Από μικρός συμμετείχε στις χορωδίες και στις θεατρικές παραστάσεις του Πολιτιστικού Κέντρου της Νέας Νότιας Ουαλίας. Μεγαλώνοντας σε μια πολυπολιτισμική χώρα, τα ακούσματά του, πέραν του ελληνικού στοιχείου, είχαν και ξένες επιρροές. Στο ξεκίνημά του είχε την τύχη να βρεθεί υπό την καθοδήγηση του Guido Nicoletti στο πιάνο και του Jess Zappia στα τύμπανα, και να λάβει τη στήριξη και εκπαίδευση από τον αδελφό του, Δημήτρη Φωτιάδη, στη μέχρι τώρα πορεία του. Μαθήματα φωνητικής έκανε με την Otilia. Στα σχολικά

Μηχανοκίνητος αθλητισμός για όλους σε...

GO KART!

της Έλενας Κουρνέτα

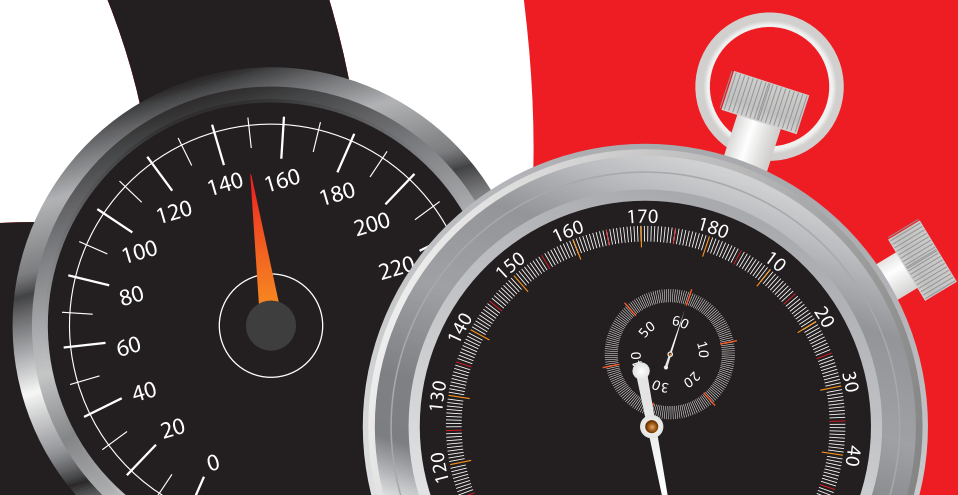
Το πο.κ.ε.α.ε.π. είχε τη χαρά να διοργανώσει μια μοναδική επίσκεψη σε ειδική πίστα kart. Αρχάριοι και μυημένοι, είχαν την ευκαιρία να βρεθούν σε θέση πιλότου kart και να οδηγήσουν στα όρια, με ασφάλεια. Μηχανοκίνητος αθλητισμός και ταυτόχρονα διασκέδαση για μικρούς και μεγάλους, σε μια διοργάνωση για όλη την οικογένεια και σε προνομιακές τιμές. Προορισμός μας, η KARTLAND Παλλήνης, δίπλα στο πολυκατάστημα Μουστάκας, μια Κυριακή πρωί στις 10. Οι θαρραλέοι συμμετέχοντες, γονείς και παιδιά, που δεν είχαν σχολικές γιορτές ή άλλες δραστηριότητες, ούτε ταλαιπωρούνταν από κάποια ίωση, άφησαν τα ψώνια στα ανοιχτά καταστήματα εκείνης της Κυριακής για να απολαύσουν τον εξαιρετικό ήλιο. Ένα ήλιο που μας έκανε τη χάρη να μας συντροφεύσει μαζί με τον εκκωφαντικό ήχο των εξετμίσεων των μονοθεσίων...

Εκεί λοιπόν μαζεuthήκαμε και ήπιαμε το πρωινό καφεδάκι μας, όλοι μαζί σαν θεατές όσων πιο «ηρωικών τύπων» είχαν ήδη βρεθεί στα μπάκετ καθίσματα. Η επίσκεψη στο χώρο αρχικά μας δημιούργησε έντονη συγκίνηση, καθώς στην είσοδο υπήρχε μια κατακόκκινη Ferrari. Τα παιδιά μας έτρεξαν στις ειδικές θέσεις να παρακολουθήσουν όσους βρίσκονταν μέσα και όργωναν την πίστα. Όταν προσήλθαν όλοι τα μέλη του πο.κ.ε.α.ε.π. που είχαν δηλώσει συμμετοχή, η ειδική σύμβουλος κυκλοφοριακής αγωγής συγκέντρωσε τα παιδιά και τους πρόσφερε μια πολύ ενδιαφέρουσα εκπαίδευση σχετικά με το kart, ώστε να μάθουν πρωτίστως να κινούνται με ασφάλεια τόσο στην πίστα όσο και στους δρόμους μελλοντικά. Είναι γνωστό ότι οι πίστες kart είναι το φυτώριο των νέων οδηγών της Formula 3000 και Formula 2 της FIA που οδηγούν τους καλύτερους πιλότους στα μονοθέσια των ομάδων της Formula 1, του πιο συναρπαστικού και ακριβοπληρωμένου σπορ στον πλανήτη με εκατομμύρια πιστούς θεατές. Τα kart είναι κατασκευασμένα έτσι, ώστε με ασφάλεια να μπορούν όλοι να μάθουν να οδηγούν με ταχύτητα και εκτελώντας ελιγμούς με πηγαυοποίηση να νιώσουν την αποκώληση των πίσω

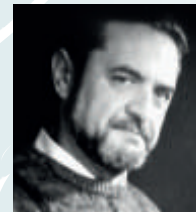
τροχών σε κάποιο βίαιο πάτημα των φρένων, που οδηγεί σε μπλοκάρισμα των τροχών κίνησης. Δεν υπάρχει κιβώτιο ταχυτήτων, άρα ούτε συμπλέκτης ή πεδιές, απλώς και μόνο φρένο στο αριστερό πόδι και γκάζι στο δεξί, οπότε καθίσταται πολύ εύχρηστο τόσο σε μη εξοικειωμένους όσο και σε έμπειρους οδηγούς που κυνηγούν την καλύτερη επίδοση στο χρόνο γύρου της πίστας.

Η αίσθηση είναι ιδιαίτερη, αφού η πίστα διαθέτει αυτόματο σύστημα χρονόμετρησης που εμφανίζεται στην οθόνη καταγραφής. Αλλά και λόγω της απουσίας παρμηρίζ ή ειδικών βοηθημάτων στο τιμόνι, η εμπειρία είναι καθαρά αγωνιστική και εξιτάρει όσους έχουν... το μικρόβιο των αγώνων ταχύτητας από νεαρή ηλικία και το συντηρούν ακόμα. Γρήγορα συγκροτήθηκαν τα διαφορετικά γκρουπ συμμετεχόντων: από βρέφη που έτρεξαν με διθέσια οχήματα μαζί με τον ένα από τους γονείς τους, παιδιά που δοκίμαζαν για πρώτη φορά την αίσθηση του γκαζιού στο δεξί τους πόδι και ενήλικες που πραγματοποίησαν το παιδικό τους όνειρο να τρέξουν με kart, μιας και στην εποχή τους ήταν πανάκριβο και ανέφικτο σπορ. Ο ενθουσιασμός μεγάλος για όλους και ορισμένοι μάλιστα δεν αντιστάθηκαν να κάνουν πράξη άλλη μια διαδικασία αγώνα σε μια προσπάθεια κατάρριψης του ατομικού ρεκόρ πίστας. Η μύηση στη μαγεία του μηχανοκίνητου αθλητισμού είχε πλέον ολοκληρωθεί, από την αρχή, με την τοποθέτηση του ειδικού κράνους αγωνιζόμενου και του περιλαίμιου στήριξης του αυχένα, έως το τέλος, με το ανέβασμα στο βάθρο των νικητών και τις φωτογραφίες των νέων πιλότων.

Οι αποχωρήσεις ξεκίνησαν γύρω στις 2 το μεσημέρι, μετά την ομαδική φωτογραφία των παρευρισκομένων γύρω από την εντυπωσιακή κόκκινη Ferrari και την κλήρωση τριών δώρων στους πιο τυχερούς καθώς και μιας βόλτας εντός πίστας μέσα στη Ferrari από τη θέση του συνοδηγού για τους μικρούς μας φίλους, λάτρεις των γρήγορων τροχών στην άσφαλτο!

του Γιάννη Δρακάκη

Φωτό: Τραβηγμένη από τον Ανδρέα Σχοινά

Εκπαίδευση

Διήγημα

Στις αρχές του 2012, στα πλαίσια σεμιναρίου για τον κινηματογράφο, υπό την καθοδήγηση του σκηνοθέτη Βασίλη Βαφέα, συνέλαβα την ιδέα ενός σεναρίου για ταινία μικρού μήκους. Η ιστορία αφορούσε την ΑΤΕ και το αρχοντικό Σερπιέρη μέσα από τα μάτια ενός νέου, συγγενούς δανειολήπτη της ΑΤΕ. Το επεξεργάστηκα και το εξέλιξα σε μικρό διήγημα. Τα γεγονότα που ακολούθησαν ίσως επέβαλλαν ένα διαφορετικό τέλος στη δραστηριότητα του ήρωά μου. Όμως τότε, η πράξη του θα είχε έναν άβυσσο συμβολισμό. Έτσι, προτίμησα να τον αφήσω στην προσωπική του πρόοδο και εξέλιξη σε αντίθεση με τη χώρα του και την Τράπεζα, όπως και αν ονομάζεται σήμερα.

Γιάννης Δρακάκης

Αρχιτέκτων | Τ. Προϊστάμενος Υποδιεύθυνσης Έργων στη Διεύθυνση Τεχνικών Έργων πρ. ΑΤΕ

Πρωί-πρωί, φτάνει στην Τράπεζα, αποφασισμένος να τελειώνει και να μην αφήσει εκκρεμότητες πίσω του. Ο φύλακας τον αναγνωρίζει και δείχνοντάς του την ολοσέλιδη φωτογραφία στην αθλητική εφημερίδα, που είναι πάνω στον πάγκο του φυλακίου, του λέει:

«Απάνω τους Μπίλλυ, δείξ' τους τι θα πεί Έλληνας!».

Χαμογελά χωρίς σχόλιο και μπαίνει μέσα στην αίθουσα συναθλητών. Πολύ ψηλός, πολύ νέος, πολύ όμορφος και πολύ ιδιαίτερος, τραβά αμέσως όλα τα βλέμματα κυρίως των γυναικών, προσωπικού και πελατών. Κάθεται περιμένοντας τη σειρά του και σιγά-σιγά αφήνει το νου του να πάει επτά χρόνια πίσω...

Ο Βασίλης Δημητρίου 16 χρονών, ορφανός μετά το θάνατο των γονιών του στη διαρκώς ταραγμένη πατρίδα της μάνας του, ζει σ' ένα παλιό σπίτι με τον θείο του Δημήτρη Δημητρίου. Από εκείνον μαθαίνει την ιστορία του προπάππου του Δημήτρη, που δούλευε από μικρό παιδί στα μεταλλεία του Σερπιέρη στο Λαύριο.

Ο Βασίλης λατρεύει τη μουσική - κυρίως γκόσπελ και τζαζ - και το μπάσκετ. Ο θείος Δημήτρης αποφασίζει να πάρει δάνειο από την Τράπεζα, για να επισκευάσει το σπίτι, που σκοπεύει ν' αφήσει στον Βασίλη.

Μετά από τις πιέσεις και τα πειράγματα των φίλων και συμμαθητών του, για την ήρεμη φύση και τον ώριμο χαρακτήρα του, ο Βασίλης παίρνει μέρος στα άγρια συλληθητήρια και τους βανδαλισμούς που γίνονται στο κέντρο της πόλης. Ο ίδιος συμμετέχει με μισή καρδιά, καθώς πάντα μένει στο κέντρο του πλήθους, προσπαθώντας να κρύψει το μπόι και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Ξέρει πολύ καλά ότι έτσι όπως είναι πηλασμένος, δεν θα καλοπεράσει, αν συλληφθεί από την αστυνομία.

Έτσι, εξοικειώνεται με τα σπασίματα, τις μολδότης και τις καταστροφές εμβληματικών κτηρίων.

Ο θείος παίρνει το δάνειο, άλλα πολύ σύντομα αδυνατεί να το αποπληρώσει, καθώς βρίσκεται άνεργος ξαφνικά και απειλείται με κατάσχεση του σπιτιού. Βρίσκεται κυριολεκτικά σε αδιέξοδο.

Ο Βασίλης μαθαίνει την απειλητική θέση του θείου και σε ένα ξέσπασμα θυμού αποφασίζει να... κάψει την Τράπεζα.

Μια αργία, κατορθώνει να μπει στο ιστορικό κτήριο που στεγάζεται η Διοίκηση της Τράπεζας και περιπλανιέται, ψάχνοντας να βρει το κατάλληλο σημείο για να προκαλέσει τη μεγαλύτερη ζημιά. Η καγκελλόπορτα του πάρκινγκ δεν αποτέλεσε εμπόδιο για το ύψος και την ευελιξία του. Το σκοτάδι είναι ο σύμμαχος και το καμουφλάζ του. Για πρώτη φορά ευγνωμονεί τη μητέρα του για τα γονίδια που του κληροδότησε. Ανεβαίνει από τη βοηθητική σκάλα του κτηρίου και αρχίζει να περιπλανιέται ψάχνοντας το κατάλληλο σημείο για να ανάψει τη μολδότης. Θα μαζέψει πολλή από τα άφθονα χαρτιά των γραφείων και μόνο μ' ένα σπρίτ θα εκπληρώσει το σκοπό του.

Καθώς τα μάτια του συνηθίζουν στο ημίφως, βλέπει το μεγαλείο του μεγάρου να ξετυλίγεται εμπρός του σιγά-σιγά. Το μεγαλοπρεπές κτήριο τον υποβάλλει και του ξαναφέρει στο νου τις ιστορίες του θείου για τον τρόπο που ζούσε ο μεγαλοαστός Τραπεζίτης Σερπιέρης.

Πατώματα από πολυτελή μάρμαρα, πλακάκια και σπάνια ξύλα, τοίχοι με μεταξωτές ταπεσαρίες ή μεγάλες τοιχογραφίες, ταβάνια σκαλιστά ζωγραφιστά ή ανάγλυφα, πόρτες και παράθυρα από πολύτιμο ξύλο και κρύσταλλα, τζάκια με γρανίτη, αχάτη ή μάρμαρο, φωτιστικά από χειροποίητα κρύσταλλα ή φίνα πορσελάνη, μεγάλοι καθρέπτες και κάποια σπάνια έπιπλα, κάνουν τη φαντασία του να καίγεται.

Σαστισμένος, μπαίνει στο δεύτερο όροφο στο γραφείο του Σερπιέρη. Ανέναντί του μέσα από τα πολύχρωμα βιτρώ, βλέπει την Αθηνά και τον 'συνώνυμό' του θεό, να τον παρακολουθούν από τα ψηλά βάθρα τους. Πέρα από ανάλογα και πιο πολύτιμα ακόμα στοιχεία, εκείνο που τον εντυπωσιάζει είναι τα ορυκτά από το Λαύριο, ένθετα σε ειδικές θήκες, ψηλά περιμετρικά και στους δυο χώρους του γραφείου. Είναι δείγματα, που πάνω τους θεμελιώθηκε ο πλούτος του πειρατή Τραπεζίτη. Ξανάρχονται στο νου του οι περιγραφές του παππού από τη ζωή των εργατών στα ορυχεία. Μπορεί σχεδόν να μυρίσει το θειάφι, το κάρβουνο και το αρσενικό που δηλητηρίαζαν και σκότωναν αργά, εργάτες, καναρινία και μουλιάρια μέσα στις στοές. Ακούει ακόμη και τον ορυμαγδό της κατάρρευσης της οροφής της στοάς, που οδήγησε στην πάνδημη κηδεία εκείνου του εργάτη. Έξαλλος τώρα πια, ζητά εκδίκηση για όσα έγιναν πριν από εκατό περίπου χρόνια, και όχι μόνο για το δάνειο. Ξέρει ότι πρέπει να βάλει τη βόμβα στην κεντρική σκάλα για να εξαπλωθεί σε όλο το κτήριο.

Κατεβαίνοντας ορμητικά τη μνημειώδη σκάλα της εισόδου, ο Βασίλης πέφτει πάνω σε μια τροπαιοθήκη, όπου έρχεται η... Αποκάλυψη. Κύπελλα, μετάλλια, διπλώματα και φωτογραφίες της ομάδας μπάσκετ των υπαλλήλων της Τράπεζας, με κάθε άλλο παρά αθλητικούς τύπους, με παχάκια, γκρίζα μαλλιά ή φαλακρίτσα, φέρνουν ένα χαμόγελο στα χείλη του, πριν διακρίνει στο βλέμμα τους την αγάπη και την αφοσίωση στο αγαπημένο τους σπορ, το κοινό τους σημείο! Ο θυμός του εξανερμίζεται, η αγάπη του για το άθλημα επικρατεί. Βγαίνει από το

κτήριο όπως μπήκε, πετάει τη μολδότης στα σκουπίδια και εξαφανίζεται.

Μερικά χρόνια μετά, η περιοχή έχει αλλιάξει, η Τράπεζα έχει επεκταθεί σε γειτονικά σύγχρονα κτήρια και ο Βασίλης έχει γίνει επαγγελματίας παίκτης του μπάσκετ σε μεγάλη ομάδα της πόλης. Ο θείος Δημήτρης έχει καταφέρει να επιμηκύνει την αποπληρωμή του δανείου, το οποίο αρχίζει να εξοφλεί ο Βασίλης, αμέσως μετά την υπογραφή του συμβολαίου του στην ομάδα.

Έτσι, το σπίτι γλυτώνει και ο προπάππος Δημήτρης μπορεί να είναι υπερήφανος για τον δισέγγονό του. Σήμερα είναι η πληρωμή της τελευταίας δόσης και ο θείος Δημήτρης επέμενε να γίνει από τον Βασίλη «τιμής ένεκεν», όπως λέει.

Το απόγευμα πετά για την άλλη όχθη του Ατλαντικού, όπου τον καλούν οι σειρήνες του NBA, για να δοκιμαστεί σε θρυλική ομάδα του Σικάγο και να πατήσει στα χνάρια των εφηβικών του ινδαλμάτων. Τα αμερικανικά ταμπλόιντς ήδη προετοιμάζουν το έδαφος, κάνοντας λόγο για το φαινόμενο του «μαύρου Απόλλωνα» από την Ελλάδα.

Ο θείος τον περιμένει έξω από την Τράπεζα, ο Βασίλης του δίνει το χαρτί της αποπληρωμής του δανείου, αγκαλιάζονται και χάνονται μέσα στο πλήθος...

Όσο μπορεί να χαθεί ένας μαύρος γίγαντας δύο μέτρων και...

Η τρίτη κατά σειρά ομαδική έκθεση του μαθήματος ζωγραφικής **πο.κ.ε.ατε.π.** έλαβε χώρα στη γκαλερί του **BLACK DUCK** από τις 10 έως τις 16 Μαΐου 2016

Παρουσιάστηκαν έργα των:
Χριστίνας Βαβούλη, Ελισάβετ Ζαχμάνογλου, Εύας Λεφάκη, Ζοζεφίνας Λουσίκου, Παναγιώτη Μαρίνη, Μάρθας Μιχάλη, Χρήστου Μπάκουλη, Νανάς Μπάλτα, Λίας Παπαγιαννοπούλου, Στέλλας Σιμπτροπούλου, Αγγέλας Σταυρίδη και Βάγιας Τράκα.

της **Φωτεινής Πούλια**

Η αναδρομή στα έργα της ιστορίας της τέχνης είναι ένα ταξίδι που πρέπει να βρίσκει πάντα χώρο σε μαθήματα ζωγραφικής. Η συγκεκριμένη ενότητα που παρουσιάζεται σε αυτή την έκθεση αφορά την «αναπαραγωγή» κάποιων από τα έργα μεγάλων ζωγράφων ή κάποιων λεπτομερειών τους, με σκοπό όχι τη μίμηση-αντιγραφή τους, αλλά την επαφή των σπουδαστών με τη γνώση της δυναμικής της ζωγραφικής, τη διαφορετικότητα των τεχνολογιών και την αναδιαμόρφωσή τους μέσα από μια πιο αφαιρετική ματιά και άμεση απλότητα στην τεχνική.

Ο Wassily Kandinsky, ένας από τους ανιχνευτές της αφηρημένης ζωγραφικής, έλεγε πως η τέχνη φέρει τη δύναμη μιας γλώσσας, υπογραμμίζοντας επανειλημμένα τη σχέση ανάμεσα στη ζωγραφική και τη διαδικασία της επικοινωνίας. Τέτοιες διεισδύσεις σε βάθος θα μπορούσε να πει κανείς ότι έδωσαν, μεταξύ άλλων, διαφορετικές οπτικές στο τότε εικαστικό σκηνικό της «μοντέρνας» τέχνης που καινοτομούσε, αλλάζοντας την ιδέα του «ζωγραφίζω ό,τι βλέπω». Η ενότητα αυτή δημιουργείται για την αναζήτηση της έντασης της έκφρασης και την ανάδυση του φωτός-χρώματος ως καθοριστικού στοιχείου της σύνθεσης. Οι σπουδαστές του εργαστηρίου επιχειρούν «αναπαράγοντας» ένα ήδη υπάρχον έργο να μειώσουν τη σημασία και την αυστηρή δομή της εικόνας, ενόσω δυναμώνουν το χειρονομιακό και λυρικό στοιχείο. Η μορφή έρχεται σε δεύτερη μοίρα, σχηματίζονται συνεχώς χρωματικές δονήσεις, με σκοπό την αποδυνάμωση της φόρμας και του περιγράμματος.

Το επίτευγμα έχει τις δυσκολίες του και συνεπώς δεν επιτυγχάνεται πάντα, καθώς η «πιστότητα στη φύση» και η «ιδανική ομορφιά», που υπάρχουν εύλογα στο μυαλό των περισσότερων, ως τα δίδυμα της Καλής Τέχνης, χρειάζεται να χάσουν στην παρούσα ενότητα τη δυναμική τους.

ΠΟ.Κ.Ε.ΑΤΕ.Π. Εφορεία Θεσσαλονίκης

Παρακολουθήσαμε τις παραστάσεις...

Ο γλάρος
Αντόν Τσέχωφ
Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος
Κυριακή 29 Νοεμβρίου 2015

Η κωμωδία του Αυτόχειρα
Βασιλικό Θέατρο
Σάββατο 19 Δεκεμβρίου 2015

Για Όνομα
Θέατρο Μονή Λαζαριστών
Παρασκευή 20 Μαΐου 2016

The Original Wiener Johann Strauss Capell

Χριστούγεννα
στο Μέγαρο Θεσσαλονίκης
Τετάρτη 16 Δεκεμβρίου 2015

Αγγέλα

Θέατρο Μονή Λαζαριστών
Κυριακή 21 Φεβρουαρίου 2016

Βιβλιοπαρουσίαση "Θεός και Κεφάλαιο"
του Κώστα Λάμπου
Παρασκευή 15 Ιανουαρίου 2016
στην ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

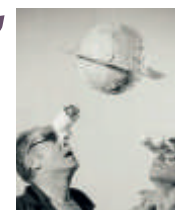
ΠΟ.Κ.Ε.ΑΤΕ.Π. Εφορεία Αθήνας

Παρακολουθήσαμε τις παραστάσεις...

Πυγμαλίων
Όπερα στο θέατρο ΠΟΡΤΑ
Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2015

Ο βίος του Γαλιλαίου
του Μπέρτολτ Μπρεχτ
Θέατρο REX - Σκηνή "Μαρίκα Κοτοπούλη"
Κυριακή 10 Ιανουαρίου 2016

Το Κουκλόσπιτο
του Χένρικ Ίψεν

Θέατρο της οδού Κυκλάδων
Λευτέρης Βογιατζής
Κυριακή 21 Φεβρουαρίου 2016

Η όπερα της πεντάρας
του Μπέρτολτ Μπρεχτ
Θέατρο Παλλιάς
Πέμπτη 10 Μαρτίου 2016

Ταξίδι το χειμώνα

Μουσική παράσταση βασισμένη στον κύκλο τραγουδιών Winterreise του Franz Schubert
Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν
Δευτέρα 23 Νοεμβρίου 2015

Επίσκεψη - Ξενάγηση στο Μουσείο ΜΠΕΝΑΚΗ
Σάββατο 27 Φεβρουαρίου 2016

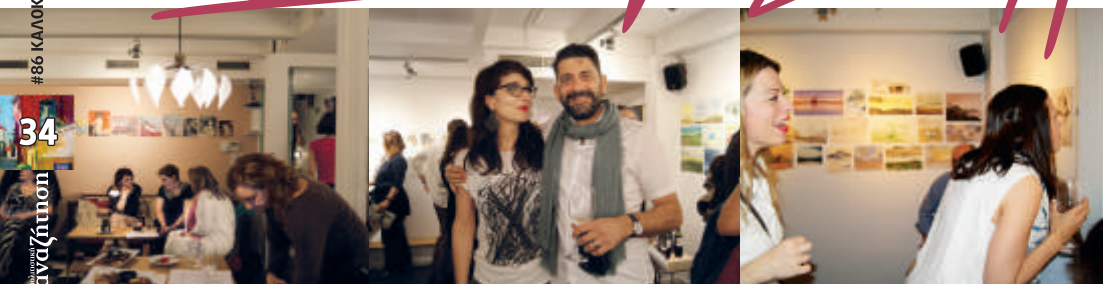
Συναυλία Aleli - De Creta a Buenos Aires
Από την Κρήτη στο Μπουένος Άιρες
Luis Borda & Γεωργία Βεληβασάκη
Αίθουσα Τέχνης ΙΑΝΟΣ
Παρασκευή 27 Νοεμβρίου 2015

Σεμινάριο στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης "Ο Ερωτισμός στην Τέχνη - Φαντασιώσεις, Σύμβολα, Συμβιώσεις, Παρεκκλίσεις"

Ταξιδέψαμε επίσης:

ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΗ
Διήμερη εκδρομή από Θεσσαλονίκη
27-28 Φεβρουαρίου 2016
ΒΕΡΟΛΙΝΟ-ΔΡΕΣΔΗ
ΛΕΙΨΙΑ-ΠΟΤΣΔΑΜ
25-29 Μαρτίου 2016

Επισκεφθείτε

τη σελίδα μας στο facebook:
Πολιτιστικό Κέντρο Εργαζομένων ΑΤΕ-Πειραιώς